

TIDES OF DARKNESS

အမောင့်ဒီရေ
ထင်ရေမှူးသင်

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း ဝတ္ထုအား ဘာသာပြန်ဆိုထားသည်

ဤစာအုပ်သည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုအစား ဝတ္ထုစာအုပ်အား
ဘာသာပြန်ဆို ထားပါသည်။

ပထမနိဒါန်း

အရုဏ်ဦးအချိန် ... တစ်လောကလုံး မြူဖုံးနေဆဲ။ အိပ်မောကျနေဆဲ။
တောင်ဘက်ကမ်းခြေ ရွာလေးတွင်မူ လူများ စတင်လှုပ်ရှားလာပြီ။
အလင်းရောင်ကို ထင်ရှားစွာ မရသေးသော်လည်း ညအမှောင်အဆုံးသတ်
တော့မည်ကို သိနေကြပြီ။ မြူက ကမ္ဘာကို လွှမ်းခြုံထားဆဲ။ ရွာထဲရှိ ရိုးရှင်း
သော သစ်သားအိမ်များကိုသာမက ရွာအပြင်ဘက် ပင်လယ်ပြင်ကိုပင် ပိန်း
ပိတ်အောင် ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။ ထိုသို့ မမြင်နိုင်သည့်တိုင် ကမ်းခြေ
လှိုင်းခတ်သံကိုမူ ကြားနိုင်သည်။ ရွာ၏ တစ်ခုတည်းသော လှေဆိပ်နားတွင်
လှိုင်းခတ်သံများ ကြားနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အသံကို စတင်ကြားရလေသည်။

ထိုအသံက မြူထုထဲမှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘယ်
အရပ်က ထွက်လာ သလဲဆိုတာတော့ မခန့်မှန်းနိုင်။ နောက်ဘက် ကုန်း
တွင်းပိုင်းက ထွက်လာတာလား၊ အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ထဲက ထွက်ပေါ်လာ

တာလား။ ဒါမှမဟုတ် လှိုင်းတွေကပဲ ခါတိုင်းထက် ပိုကြမ်းတမ်းစွာ ရိုက်ခတ်တာလား။ မြူကျနေသည့်အချိန်မှာ မိုးရွာချလေတာလား။ ကြမ်းတမ်းဖုန်ထူသည့် လမ်းတစ်လျှောက် ကုန်သည်လှည်းများ တရစပ် မောင်းလာတာလား။ အာရုံစူးစိုက်ပြီး နားထောင် လိုက်သည့်အခါ ထိုအသံ သည် ပင်လယ်ထဲက ပေါ်ထွက်လာကြောင်း ရွာသားများ သဘောပေါက် သွားသည်။ သူတို့တွေ ကမ်းခြေဘက်ကို အပြေးသွား၏။ မြူထုကို ဖောက် ပြီး စူးစမ်းကြသည်။ ဒီအသံက ဘာသံပါလိမ့်။ အသံနှင့်အတူ ဘာတွေများ ပါလာမှာပါလိမ့်။

ဆူညံသံက ရှေ့ကို တွန်းလိုက်သည့်အလား မြူများ ဖြည်းဖြည်းချင်း စတင် ရွေ့လျား လာသည်။ မြူများ ထူထဲမည်းနက်လာသည်။ နက်မှောင်မှုက သဏ္ဌာန် တစ်ခုနယ် ပုံဆောင်လာပြီး သူတို့ဆီသို့ လှိုင်းတစ်ခုအလား တိုးဝင်လာသည်။ ရွာသားများ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်ပြေးရသည်။ အချို့က အော်ဟစ်တိုင်တည်ခြင်းပင် ပြုကြလေသည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ကို ကျင်လည်သူများ ဖြစ်၏။ သည်ငါးဖမ်းသမား များသည် ဒီမှာမွေး၊ ဒီမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခုဟာက ရေလှိုင်းမဟုတ်။ ရွေ့လျားပုံက မတူချေ။ အခြား တစ်ခုခုဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။

နက်မှောင်မှုသဏ္ဌာန် က ရှေ့ကို တိုးလာနေဆဲ။ မြူထုကိုပါ တခါတည်း သယ်ဆောင်လာ သည်။ အသံက ပိုပြီး အားကောင်းလာသည်။ နောက်ဆုံး ယင်းသည် ဇာပဝါပါးကို ဖောက်ထွက်လာ သည့်အလား မြူထုရှေ့ကို ထွက် လာသည်။ ထိုပုံရိပ်သည် ပုံသဏ္ဌာန် များစွာအဖြစ် အစိတ်စိတ် အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ လှေတွေပါလား ... ။ များပြားလှသော လှေများ။ ရွာသား များ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ လှေဆိုတာက သူတို့ နားလည်သော အရာမဟုတ်လား။ သို့တိုင် သူတို့တွေ စိတ်ပူသေးသည်။

တောင်ဘက်ကမ်းခြေရွာသည် တိတ်ဆိတ်သော တံငါရွာလေး တစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်ပိုင်လှေငယ် တစ်ဒါဇင်ရှိသည်။ ပြီးတော့ တစ်နှစ်တာ ပတ်လုံး အခြား လှေတစ်ဒါဇင်လောက်ကို တွေ့ကောင်း တွေ့ရမည်။ ဒါ လောက်ပဲ။ ယခုတော့ သူတို့ဆီကို ရာပေါင်းများစွာသော လှေတွေ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို တပြိုင်တည်း ချဉ်းကပ်လာသည်။ အဲဒါ ဘာသဘောပါ လိမ့် ... ။ ရွာသားများက သစ်သားတင်းပုတ်များ၊ ဓားများ၊ လှံကောက်များ၊ အလေးတပ် ထားသည့် ပိုက်ကွန်များအပါအဝင် လက်လှမ်းမီရာတစ်ခုခုကို ဆွဲကိုင်ထားကြသည်။ လှေများ ကမ်းကပ်လာသည်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း သူ တို့တွေ စိတ်မောစွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အဆုံး မသတ်နိုင်သော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလိုပင် မြူထုထဲမှ ပိုမိုများပြားသော လှေများ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ လှေသင်္ဘော အသစ်တစ်သုတ် ကပ်လာတိုင်း ရွာသားများ၏ တုန်လှုပ်မှုက ကြီးထွားလာသည်။ ရာဂဏန်းမဟုတ်၊ ထောင်ဂဏန်းရှိသော လှေသင်္ဘောများ သူတို့ဆီကို ချဉ်းကပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတစ်ခု ရွှေ့ လာသည့်အလား။ သူတို့ဘဝမှာ မြင်ခဲ့ဖူးသည့် လှေများ အားလုံးပေါင်း ထက် ပိုမို များပြားသော လှေများ။ သည်လောက်များပြားသော လှေ သင်္ဘောများ ဘယ်ကနေ လော်ဒါရန်ကို ရောက်လာတာပါလိမ့်။ ဘာ ကြောင့်များပါလိမ့်။ ရွာသားများသည် လက်နက်ကို ပိုမိုတင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကလေးများနှင့် အမျိုးသမီးများက အိမ်ထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသည်။ ကမ်းကပ်လာသော လှေများက အရေအတွက် တိုးသ ထက် တိုးပွားလာသည်။ လှော်တက်များစွာမှ မညီမညာအသံများ ထွက်ပေး လာချိန်တွင် အသံလာရာကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရချေပြီ။

ပထမဆုံးလှေက ကမ်းကို လာကပ်သည်။ ထိုအချိန်မှသာ လှေပေါ်က သဏ္ဌာန် များကို ရွာသားများ ကောင်းကောင်းမြင်ရပြီ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုနှင့်

ပူပန်မှုများ ရှိသေးသည့်တိုင် အနည်းငယ် သက်သာသွားသည်။ လှေထဲတွင် ယောက်ျား၊မိန်းမများအပါအဝင် ကလေးတွေလည်း ပါသည်။ အသားအရေ က ဖြူဖပ်ဖြူရောင်နေသလို နေလည်း လောင်ထားသည်။ ဆံပင်မွေးညင်း များက ပုံမှန်။ သူတို့သည် မကောင်းဆိုးဝါးများ မဟုတ်သလို ကြားသာ ကြားဖူးပြီး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော လူမဟုတ်သည့် မျိုးနွယ်များလည်း မဟုတ်ကြချေ။ ထိုသူတို့တွေသည် တိုက်ပွဲအတွက် လက်နက် စွဲကိုင်ထား ဟန်လည်း မရှိချေ။ သေချာတာကတော့ လာရောက်ကြသူများသည် စစ်သည်များ မဟုတ်ဆိုသည့် အချက်ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်ခံရတာ မဟုတ်ပြီ။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ အတော် ဆိုးရွားသော ဘေးဒုက္ခ တစ်ခုခုကနေ ထွက်ပြေးလာကြတာ ဖြစ်မည်။ ရွာသားများသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမှ စာနာခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား သည်။ ဘယ်လိုအရာမျိုး ကများ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ပင်လယ်ထဲ ကိုယ် လွှတ်ထွက်ပြေးသည်အထိ ဖြစ်စေခဲ့ရတာပါလိမ့်။

ကမ်းစပ်ကို လှေများ ထပ်ရောက်လာသည်။ ယင်းလှေများမှ လူတွေ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဆင်းလာကြသည်။ အချို့သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ လွှမ်းနေသည့် ကမ်းခြေတွင်ပင် အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကာ ငိုကြွေးနေကြသည်။ အချို့က မတ်မတ်ရပ်နိုင်ဆဲ။ ရေထဲက တက်လာနိုင် သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်သွားသည့်အလား အသက်ဝဝ ရှူရှိုက်နေသည်။ မြူစဲပြီ။ မနက် ခင်း နေရောင်အောက်တွင် မြူများက အဝေးကို ရောက်သွားပြီဖြစ်ရာ ရွာသားများ ပြတ်သားစွာ မြင်နိုင်ကြပြီ။ သည်လူများသည် စစ်တပ်မဟုတ် ချေ။ အများစုမှာ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား များမှာ စုတ်ပြတ်နေပြီး အများစုမှာ ပိန်လို အားနည်းဟန် ရှိသည်။ လူသား များသာ ဖြစ်သည်။ ဘေးဒုက္ခတစ်ခုခု၏ဒဏ်ကို ခံစားလာရသော လူများ

ဖြစ်သည်မှာ အသေအချာဖြစ်သည်။ အများစုမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေကြသည်ဖြစ်ရာ ရပ်ပင် မရပ်နိုင်ကြချေ။ အချို့မှာ ကမ်းခြေဘက်ကို တွားသွားလာကြရသည်။

လက်နက်ကိုင်အချို့လည်း ပါလာသေးသည်။ ဦးဆောင်လှေမှ တစ်ယောက်က စုဝေးနေသော ရွာသားများ ရှိရာသို့ ဦးတည် လျှောက်လှမ်းလာသည်။ သူသည် ကိုယ်ထည်ခပ်တောင့် တောင့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိပ်ပြောင်နေပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ထူထဲစွာနှင့် ခက်ထန်၍ စိတ်မာမည့် မျက်နှာထားရှိလေသည်။ သူ့ချပ်ဝတ်တန်ဆာမှာ တိုက်ပွဲရည်ဝနေကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ ပခုံးတစ်ဘက်တွင် ဧရာမဓားကြီး၏လက်ကိုင်က ချွန်ထွက်နေသည်။ သို့သော် သူ့လက်ထဲတွင်မူ မည်သည့်လက်နက်ကိုမှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်းမရှိဘဲ ကလေးငယ် နှစ်ဦးကိုသာ ချီလာသည်။ သူ့ချပ်ဝတ်၊ ခါးပတ်နှင့် ဓားအိမ်ကို ကိုင်လျက် အခြားကလေးများက သူ့ဘေးက လိုက်ပါလာသည်။ သူ့ဘေးတွင် အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပခုံးကျယ်သော်လည်း သွယ်ပြီး ဆံပင်ဖြူနေသည့် ထူးဆန်းသောလူကြီးလည်း ပါလာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းကလည်း လူငယ်တစ်ယောက်လို။ ထိုလူသည် စုတ်ပြတ်နေသော ခရမ်းရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသော အိတ်တစ်အိတ်ကို လွယ်ထားသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပခုံးတစ်ဘက်တွင် ချီထားပြီး နောက်ကလေး တစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဘက် ဆွဲလျက် လျှောက်လာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသည့် တတိယလူမှာ ငယ်ရွယ်ပြီး ဆံပင်ညို၊ မျက်လုံးညိုနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိဟန် မရှိချေ။ လက်တစ်ဘက်က ခပ်တောင့်တောင့်လူကြီး၏ ဝတ်ရုံကို မိဘလက်ကို အသည်းအသန် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကလေးငယ်အလား ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အဝတ်အစားများမှာ အကောင်းစား ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း

ပင်လယ်ဆားဒဏ်နှင့် အကြမ်းသုံးခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ယိုယွင်းနေပြီ။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ" စစ်သည်တော်ကြီးက အူလိုက်သည်းလှိုက်နှုတ်ဆက်ရင်း ရွာသားများဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူ မျက်နှာက ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ "ငါတို့တွေက ဒုက္ခသည်တွေပါ။ အင်မတန် အင်မတန်ကို ဆိုးရွားတဲ့စစ်ပွဲကနေ ထွက်ပြေးလာတာပါ။ စားစရာနဲ့ ရေပေးပါလို့ ငါ တောင်းပန်ပါရစေ။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ အတွက် နေစရာလေးများ ရနိုင်ရင်လည်း ပေးပါ"

ရွာသားများ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။ လက်နက်များကို အောက်ချထားလိုက်ပြီ။ သူတို့ရွာသည် ချမ်းသာသော ရွာကြီးတစ်ရွာမဟုတ်သော် လည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသည် မဟုတ်ပါ။ ကလေးတွေကို မကူညီဘဲ နေဖို့လောက်ထိ သူတို့အခြေအနေ မ ဆိုးသေးပါ။ ရွာသားတွေက စစ်သည်တော်နှင့် ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံလူကြီးတို့ ဆီမှ ကလေးများကို လာရောက်ခေါ်ငင်ကြကာ ရွာ၏ အကြီးဆုံး၊ အတောင့် တင်းဆုံး အဆောက်အဦဖြစ်သော ဘုရား ကျောင်းဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား သည်။ ရွာသူများက ဆန်ပြုတ်အိုးများနှင့် အသားတို့ကို မီးဖိုပေါ်တင်ကာ မွှေးနေကြပြီ။ ခဏအကြာတွင် ဒုက္ခသည်များသည် ဘုရားကျောင်းနှင့် အနီး တစ်ဝိုက်တွင် စခန်းချရင်း ရွာသူရွာသားတို့ ကျွေးမွေးသည်များကို စား သောက်ကြ၊ ပေးထား သော စောင်များနှင့် အဝတ်အထည်များကို ဝေမျှကြ သည်။ အသစ်ရောက်လာသူတိုင်းတွင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေသည့် မျက်နှာများကိုသာ မမြင်ရလျှင် ဖြစ်ပျက်နေသည်မှာ ပွဲတော်တစ်ခုအလား စိတ်အားတက်ကြွစရာဖြစ်နေသည်။

"ကျေးဇူးအထူး တင်ပါတယ်ဗျာ" စစ်သည်တော်ကြီးက မားကပ် ရက်ဒ် ပက်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သော ရွာသူကြီးကို ပြောခဲ့သည်။ "ခင်ဗျားတို့

ဆီမှာ များများစားစားမရှိမှန်းသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို ရှိတာလေး အခု လိုမျှပေးခဲ့တာအတွက် အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်နေတာကို ငါတို့ လက်ပိုက်ကြည့် မနေနိုင်ဘူး" မားကပ်က ပြန်ဖြေသည်။ တစ်ဘက်လူ၏ ချပ်ဝတ်တန်ဆာနှင့် ဓားကိုကြည့်ရင်း၊ သူ မျက်မှောင်ကုတ် ကာ "ကဲ အခု ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီကို ရောက်လာကြတာလဲ"

"ငါ့နာမည်က အန်ဒူအင် လိုသာပါ" စစ်သည်တော်ကြီးက ဖြေသည်။ နဖူး ကို လက်ဖြင့် သပ် လိုက်ရင်း "ငါက လေမုန်တိုင်းပြည်ရဲ့ သူရဲကောင်း ချန်ပီယံ ... ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်"

"လေမုန်တိုင်းပြည်" မားကပ် အဲဒီတိုင်းပြည်ကို ကြားဖူးသည်။ "ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ပင်လယ် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်" လိုသာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ "ငါ တို့တွေ ဒီကို ရောက်ဖို့ ရက်ပေါင်းများစွာ ရွက်လွှင့်လာရတာ။ ဒါနဲ့ ငါတို့ တွေ လော်ဒါရန်ကို ရောက်ပြီမဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်"

"ငါတို့တွေ ရောက်နေပြီ" ခရမ်းရောင်ဝတ်ရုံနှင့်က ပထမဆုံးအကြိမ် မှတ်ချက်ဝင်ပေးသည်။ "ငါ နယ်မြေကို မှတ်မိတယ်။ ဒီရွာတော့ မမှတ်မိ ဘူး"။ သူ့အသံက ဤမျှ အိုမင်းရင့်ရော်နေသည့် သူတစ်ယောက်အတွက် အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းအောင် ပျိုမျစ်လွန်းလှသည်။ သို့သော် အနီးကပ် ကြည့်မိလျှင် ဆံပင်ဖြူနှင့် မျက်နှာက အရေးအကြောင်း များသာ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ဟု ထင်စရာရှိသည်။ ကျန်အရာများက လူငယ်တစ်ယောက် နှင့် ဘာမျှမခြား။

"အခုဟာက တောင်ပိုင်းကမ်းခြေ ရွာပါ" မားကပ်က မှတ်ဆိတ်မွေးဖြူ

နှင့် လူငယ်ကို စိတ်ရှုပ်စွာ ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ "ခင်ဗျားက ဒါလာရန်က လား"ဟု လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း သူက မေးလိုက်သည်။

"အေး" သူစိမ်းက ပြန်ဖြေသည်။ "မကြောက်ပါနဲ့။ ငါနဲ့ပါလာတဲ့သူတွေ ခရီး စထွက်နိုင်တာနဲ့ အဲဒီကို ချက်ချင်းသွားမှာပါ"

သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်ကို မပြမိအောင် မားကပ် ကြိုးစား နေသည်။ ဒါလာရန်မှ မှော်ဆရာများသည် စွမ်းအားကြီးပြီး ဘုရင်က သူတို့ ကို မဟာမိတ်များ၊ အကြံပေးများအဖြစ် ဆက်ဆံကြောင်း သူ ကြားသိရ ဖူးသည်။ သို့သော် မားကပ်ကမူ မှော်ပညာကိုကော၊ ထိုမှော်ပညာကို ကျင့်သုံးသူများနှင့်ပါ ပတ်သက်လိုခြင်း အလျှင်းမရှိချေ။

"ငါတို့တွေ နှောင့်နှေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး" လိုသာက ဝင်ပြောသည်။ "ငါ ဘုရင်ကို ချက်ချင်း လျှောက်တင်ဖို့ လိုတယ်။ ဟောဒ်တွေ ထပ်ပြီး လှုပ်ရှား ဖို့ ငါတို့ အချိန်မပေးဝံ့ဘူး"

သူမှတ်ချက်ကို မားကပ် နားမလည်သော်လည်း သည်တုတ်ခိုင်သော စစ်သည်တော်၏ လေသံတွင် အလျင်စလိုနိုင်မှုကို သူ သဘောပေါက်သည်။ "မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ ဒီမှာ ခဏ တည်းလို့ရပါတယ်။ သူတို့ကို ငါတို့ စောင့်ရှောက်ထားလိုက်မယ်" သူ အာမခံလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်တယ်" လိုသာ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်မိသည်။ "ငါတို့တွေ ဘုရင့်ဆီကို ရောက်တာနဲ့ အစားအသောက်နဲ့ တခြားလိုတဲ့ဟာ တွေကို ပို့ပေးလိုက်မယ်"

"မြို့တော်ကို ရောက်ဖို့ မင်းတို့အတော်သွားရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့လာနေပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို မြင်းနဲ့အမြန်လွှတ်ပြီး ပြော ခိုင်းထားမယ်။ မင်းတို့တွေ ဘာများ ပြောထား စေချင်တာရှိလဲ" မားကပ်က

မေးသည်။

လိုသာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားရင်း "လေမုန်တိုင်းပြည်တော့ ကျသွားပြီလို့ ဘုရင်ကို လျှောက်တင်လိုက်ပါ" သူ တိုးညင်းစွာ အမှာပါးလိုက်သည်။ "ငါ ကယ်နိုင်သမျှ ကယ်လို့ရတဲ့ လူတွေနဲ့ မင်းသားလည်း ဒီမှာ ပါလာတယ်။ အထောက်အပံ့တွေကို ငါတို့ အဆောတလျင် လိုလိမ့်မယ်။ သူ့အတွက် စိတ် မကောင်းစရာနဲ့ အလျင်အမြန်ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုတဲ့ သတင်းတွေ ယူဆောင်လာ မယ်လို့ လျှောက်တင်လိုက်ပါ"

လာလတ္တံ့သော ဒုက္ခများကို ကြားရသည့်အတွက် မားကပ် မျက်လုံးပြူးနေသည်။ သူ့အကြည့်က စစ်သည်တော်ဘေးတွင် ရပ်နေသော ကောင်လေးဆီသို့ အလျင်အမြန် ရောက်သွား သည်။ စူးစမ်းသည့်သူ့ အကြည့်က ရိုင်းပျသောအမှုအရာမဖြစ်ခင် အဝေးကို သူ ပြန်ကြည့်လိုက် သည်။ "လျှောက်တင်လိုက်ပါမယ်" သူ အာမခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘေး ဘက်ကို လှည့်ပြီး ရွာသားတစ်ယောက်ကို စကားပြောသည်။ ထိုသူက ခေါင်းညိတ်ပြီး အနီးရှိမြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ လွှားခနဲတက်ကာ ရွာသူကြီးပင် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ခြေနှစ်လှမ်း မလှမ်းရသေးခင် ကဆုန်ပေါက် ပြေး တော့လေသည်။

"ဝီလျံက ငါတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး မြင်းသမားပါ။ တို့ရွာမှာ သူ့မြင်းက အ မြန်ဆုံးပဲ" မားကပ်က သူ့ရှေ့က လူနှစ်ယောက် စိတ်ချရအောင် ပြောသည်။ "မင်းတို့ထက်အရင် သူ မြို့တော်ကို ရောက်ပြီး မင်းတို့သတင်းစကားကို လျှောက်တင်ထားလိမ့်မယ်။ မင်းတို့တွေ ခရီးထွက်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အစားအသောက်နဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ မြင်းတွေကို သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်"

လိုသာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ "ကျေးဇူး"။ သူက ခရမ်းရောင် ဝတ်ရုံနှင့်လူဘက်သို့ လှည့်ကာ "ခက်ဂါ ငါတို့နဲ့အတူ လိုက်မယ့်သူတွေကို စု

ထားပြီး အဆင်သင့်ပြင်ခိုင်းထား။ စောနိုင်သမျှ စောစော ငါတို့ ခရီးထွက်
မယ်"။ မှော်ဆရာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အနီးဆုံးနေရာတွင် စခန်းချနေသော
ဒုက္ခသည်များဆီသို့ သွားလေသည်။

* * *

နာရီအနည်းငယ်အကြာတွင် လိုသာနှင့်ခက်ဂါတို့သည် လူခြောက်ဆယ်
ကို ဦးဆောင်လျက် တောင်ဘက်ကမ်းခြေရွာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။
မင်းသားလေး ဗာရီယန်ရိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးတွင်လိုက်ပါလာ
သည်။ နာမကျန်းမှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊
အကြောက် တရားနှင့် တုန်လှုပ်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ အများစုက သူတို့ရပ်ရွာမှ
ရှင်သန်သူများနှင့်အတူ ကပ်တွယ် နေချင်သည့်ဆန္ဒကြောင့် နောက်ချန်
နေရစ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို လိုသာ အပြစ်မတင်ပါ။ သူ
ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်တံငါရွာလေးတွေ နေရစ်ခဲ့ချင်သည့်
ဆန္ဒဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် သူတွင် ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ရှိသေး
သည်။ အမြဲတမ်း သည်လိုပဲ မဟုတ်လား ... ။

"မြို့တော်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ" သူ့ဘေးတွင် စီးနင်းလာသော ခက်
ဂါကို မေးလိုက်သည်။ ရွာသားများက သူတို့မှာ ရှိသမျှ စီးစရာ တိရစ္ဆာန်နှင့်
လှည်းအနည်းငယ်ကို ပေးလိုက်ကြသည်။ လောက်ငရံမျှသာ။ ရက်ရောလှ
သော ရွာသားများဆီမှ ထပ်ယူဖို့ လိုသာ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်ခဲ့
သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုအကူအညီများကြောင့် ခရီးအင်မတန်
ပေါက်မည်ကို နားလည်သည့် အလျောက် လက်ခံခဲ့လေသည်။ အချိန်က သူ
တို့အတွက် အရေးကြီးသည်။

"ရက်နည်းနည်းပေါ့ ... တစ်ပတ်လောက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်" မှော်ဆရာက ပြန်ဖြေသည်။ "ဒီနယ်မြေအကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင်မသိဘူး။ မြေပုံထဲမှာတော့ မြင်ဖူးတယ်။ မြို့တော်ထဲက စုလစ်မွမ်းချွန်တွေကို အကြာဆုံး ... ငါးရက်လောက်ဆိုရင် မြင်ရနိုင်ပါတယ်။ ပြီးရင် ကျုပ်တို့တွေ လော်ဒါမီယာရေအိုင်ကြီးကို ပတ်ပြီး လော်ဒါရန်ရဲ့ အံ့ဖွယ်တွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ငွေရောင်ထင်းရှူး တောအုပ်ထဲကနေ ဖြတ်ပြီး သွားရလိမ့်မယ်။ မြို့တော်က မြောက်ဘက်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်မှာ တည်ထားတာ"

ထိုသို့ စကားဆိုပြီးနောက် ခက်ဂါ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လိုသာက သူ့ဘေးကအဖော်ကို ဂရုတစိုက်ပြန်ကြည့်ရသည်။ အဲဒီလူငယ်အတွက် သူစိတ်ပူသည်။ သူတို့တွေ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကတည်းက ငယ်ရွယ်သလောက် ဒီမှော်ဆရာ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည့်အပေါ် သူ အံ့အားသင့်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်သာသာ ... သို့သော် သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ မှော်ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ မက်ဒိမ်က သူ့ကို ပညာသင်တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ် ပထမဆုံးအကြိမ် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း အတူလုပ်ကိုင်ရင်း ခက်ဂါသည် ဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး၊ ခေါင်းမာသည်။ စူးစိုက်တတ်ပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိကြောင်း သိလာရသည်။ သို့ဖြင့် ကောင်လေးကို နှစ်သက်လာပြီး မှော်ဆရာတစ်ယောက်အပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီးမိလာသည်။ မက်ဒိမ်ပြီးနောက် ပထမဆုံးအကြိမ်ဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် မက်ဒိမ်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ကာရာဇန်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ ပြီးသည့်နောက် ...

အကျည်းတန်လှသည့် ပဋိပက္ခအိပ်မက်ဆိုးကို သတိရသွားသည့်အခါ လို

သာတုန်လှုပ်သွား သည်။ ခက်ဂါ၊ ဂရိနာနှင့် သူကိုယ်တိုင် အပါအဝင် သူလူ လက်တစ်ဆုပ်စာသည် မက်ဒိဗ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ သည်။ အခြေအနေအရ ခက် ဂါသည် သူ့ဆရာကို အသေသတ်သည့် ထိုးချက်ကို စီမံခဲ့သည့်တိုင် သူ့ မိတ်ဆွေဟောင်း၏ ခေါင်းကို ဖြတ်ခဲ့သူမှာ လိုသာကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက သူ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကာကွယ်ပေးခဲ့ရသည့် ထို ဦးခေါင်းကို သူဖြတ်ခဲ့ ရသည်။ ဟိုအရင်တုန်းက သူ၊ မက်ဒိဗ်နှင့် လိန်း တို့သည် ရင်ဘတ်ချင်း ပေါင်းသည့် သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းများဖြစ်ခဲ့သည်။

မျက်ရည်များကို မောင်းထုတ်သည့်အလား လိုသာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပင်လယ်ခရီးရှည် အတွင်း သူ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့် တိုင် နာကျင်မှု၊ ဒေါသနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှု တို့က သူ့ကို စိုးမိုးထားဆဲ။ လိန်း ... သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ သူ့ရောင်းရင်း၊ သူ့ဘုရင်။ တောက်ပ သော အပြုံး၊ ရယ်မောနေတတ်သော မျက်လုံးများနှင့် ဉာဏ်ရွှင်သော လိန်း ... ။ သူသည် လေမုန်တိုင်းပြည်ကို ရွှေခေတ်ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ သူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထိုရွှေပြည်ကြီးသည် အော့တို့၏ဖျက်ဆီး ခြင်းကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဟော့ဒ် အဖွဲ့ကြီးက မိုး အောက်မြေပြင် တစ်လျှောက် ချီတက်လာကြပြီး လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ရှိ သော အရာအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်မှ သိခဲ့ရသည်မှာ အဲ ဒါတွေ အားလုံး၏ လက်သည် တရားခံသည် မက်ဒိဗ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှော် အစွမ်းက အော့များကို သည်ကမ္ဘာ ရောက်လာအောင် ကူညီပေးခဲ့သည်။ လေမုန်တိုင်းပြည်ကို ရောက်လာနိုင်ဖို့ လမ်းခင်းပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ လုပ်ခဲ့ ခြင်းကြောင့် တိုင်းပြည်ပျက် သုဉ်းခြင်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရသလို လိန်း၏ အသက်လည်း ပေးခဲ့ရသည်။ သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်၊ သူ့လူတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် အရာတွေကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ပစ်ချင်သည့်စိတ်ကို

မနည်းထိန်းထားရသည်။ ခရီးတစ်လျှောက် ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ခက်ထန်သည်ထက် ခက်ထန်အောင် လုပ်မိခဲ့သည်။ သည်လိုစိတ်ခံစားမှုအောက်တွင် သူ ဒူးထောက် အရှုံးပေး၍ မဖြစ်ချေ။ သူ့လူများက သူ့ကို လိုအပ်နေသေးသည်။ ထို့ပြင် ဒီနယ်မြေက လူများလည်း ယခုချိန်တွင် မသိသေးသည့်တိုင် သူ့ကို လိုအပ်လာလိမ့်မည်။

ခက်ဂါလည်း အလားတူပင်။ ထိုညက ကာရာဇန်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်အရာအားလုံးကို လိုသာ နားမလည်နိုင်သေးပါ။ ဒီတစ်သက် နားလည်ချင်မှလည်း နားလည်တော့မည်။ သို့သော် မက်ဒိမ်နှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲအတွင်း ခက်ဂါ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူ့ငယ်ရွယ်မှုက ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သဘာဝမကျစွာပင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သွားသည်။ ယခုမူ သူသည် လူအိုကြီးတစ်ယောက်ပုံပေါက်နေပြီ။ စင်စစ် ခက်ဂါသည် သူ့ထက် ဆယ်စုနှစ်လေးခုနီးပါး လောက် ငယ်ရွယ်သော်လည်း ယခုသူ့ရုပ်သွင်က လိုသာထက် များစွာ ကြီးရင့်နေပြီ။ ထိုလူငယ် မှော်ဆရာတခြားမည်သည့်အရာများလည်း ထိခိုက်သွားသေးသလဲဆိုပြီး သူ စိတ်ပူနေမိသည်။

သူ့ဘေးက လူ၏ စိတ်ပူနေသည့်အကြည့်ကို သတိမပြုမိလောက်အောင် ခက်ဂါလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မြောနေသည်။ လူအို-လူငယ်မှော်ဆရာ၏ အတွေးက သူ့အဖော်နှင့် အကြောင်း အရာတူသည့်တိုင် သူ့အကြောင်းသူတွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကာရာဇန်တွင်ဖြစ်ခဲ့သော တိုက်ပွဲကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း သူ့ဆီကနေ မှော်ပညာနှင့် ငယ်ရွယ်မှုကို မက်ဒိမ်ဆွဲထုတ်ယူသွားသည့် ဆိုးရွားစက်ဆုပ်စရာခံစားမှုကို ထပ်မံခံစားနေမိသည်။ မှော်အစွမ်းကိုမူ သူပြန်ရခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အရင်တုန်းက ထက်ပင် ပိုအားကောင်းလာသည်။ သို့တိုင် ငယ်ရွယ်မှုကတော့ ပျောက်ဆုံး

သွားသည်။ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် များစွာရင့်ရော်သွားသည်။ ယခုအခါ ရုပ်သွင်အရ သူ အိုမင်းနေပြီ။ သို့သော် သူသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲ၊ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိနေဆဲဖြစ်သလို ခံနိုင်ရည်စွမ်း၊ ခွန်အားနှင့် လျင်မြန်သွက်လက်မှုတို့က အရင်လို ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်းများနှင့်၊ မျက်လုံးအိမ်များက တွဲကျနေပြီ။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီ။ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေးသော်လည်း သူ့သွင်ပြင်က ရှိရင်းစွဲထက် သုံးဆမက ရှိနေကြောင်း ခက်ဂါသိခဲ့သည်။ မက်ဒိဗ်၏ မျှော်စင်ထဲမှ ဂမ္ဘီရအစွမ်းများမှ တစ်ဆင့် သူမြင်ခဲ့ရသည့် အမြင်ထဲတွင် တိုက်ပွဲဝင်နေသော အဘိုးကြီးရုပ်လိုမျိုး အသွင်ပေါက်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တစ်နေ့နေ့တွင် အိမ်ကမ္ဘာမှ ဝေးကွာသော နေရာတစ်နေရာရှိ ထူးဆန်းသော ကောင်းကင်နီရောင်အောက်တွင် သေဆုံးရ ချေဦးမည်။

မက်ဒိဗ်၏ သေဆုံးမှုကနေ မြစ်ဖျားခံလာသော သူ့စိတ်ခံစားမှုများကိုလည်း စူးစမ်းလေ့လာ မိသည်။ မက်ဒိဗ်သည် မကောင်းဆိုးဝါးဝင်စားသည့်သူ၊ ဟောဒ်အဖွဲ့ကို ဤကမ္ဘာသို့ခေါ်ဆောင် လာသည့်အတွက် တစ်ဦးတည်းတာဝန်ရှိသူဖြစ်သည် သို့တိုင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ပြောရလျှင် သူသည် သူမဟုတ်ပေ။ မက်ဒိဗ်သည် နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာတုန်းက သူ့အမေ အနိုင်ယူခဲ့သည့် ဆာဂျရတ်စ်ဟု အမည်ရသည့် တိုင်တန်၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဆာဂျရတ်စ်သည် ခန္ဓာကိုယ်သာ သေဆုံးခဲ့ပြီး ဝိညာဉ်က အေဝင်၏ ဝမ်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကာ မမွေးရသေး သော ကလေးကို ကူးစက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့စဉ်းစားလျှင် မက်ဒိဗ်သည် သူ့လုပ်ရပ်များအတွက် တာဝန်မရှိဟု ဆိုရမည်။ မသေဆုံးမီ ခက်ဂါကို ပြောခဲ့သော စကားများအရ မားဂပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်တွင်းတွင်ရှိသော မကောင်းဆိုးဝါးနှင့် နှစ်ပေါင်းများ

စွာကြာအောင် (သူတစ်ဘဝလုံး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်) တစ်ယောက်တည်း
တိုက်ရသည့် တိုက်ပွဲဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း ဖွင့်ဟသွားခဲ့သည်။ အလောင်းကို
မြေမြှုပ်ပြီးမကြာခင် ခက်ဂါသည် ထူးဆန်းလှသော သူ့ဆရာ၏ ဝိညာဉ်နှင့်
တွေ့ခဲ့ရ၏။ မက်ဒိမ်ဝိညာဉ်က သူသည် အနာဂတ်မှ လာခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဆာဂျရ
တ်စ်၏ လွှမ်းမိုးမှုမှ နောက်ဆုံးတွင် လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီဟု ပြောသည်။ ခက်
ဂါ၏ ကျေးဇူးကြောင့်ဟု ဆိုသွားသေးသည်။

သူ ဘယ်လိုခံစားသင့်သလဲ။ ခက်ဂါ တွေဝေနေသည်။ သူ့ဆရာ သေဆုံးခဲ့
ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသင့်သလား။ သူသည် မက်ဒိမ်ကို လေးစား
အားကျခဲ့ပြီး မားဂပ်စ်သေဆုံးသွားချိန်တွင် သူ့အတွက် ကမ္ဘာတစ်ခုပျောက်
သွားသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ ဒါမှမဟုတ် ဆာဂျရတ်စ်ကို သည်ကမ္ဘာမှ မောင်း
ထုတ်ကာ သူ့ကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးရာတွင် ပါဝင်ခဲ့ရ
သည့်အတွက် သူ ဂုဏ်ယူရ မည်လား။ သူအပါအဝင် အခြားသူများကို မက်
ဒိမ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် ကိစ္စရပ်များကြောင့် သူ ဒေါသထွက်ရမလား။ ဒါ
မဟုတ် တိုင်တန်၏ လွှမ်းမိုးမှုကို ဤမျှကြာအောင် လူတစ်ယောက်က ခုခံ
နိုင်ခဲ့သည်ကို အံ့အားသင့်ရမည်လား။

သူမပြောနိုင်ပေ။ ခက်ဂါ၏ စိတ်များသည် သူ့နှလုံးသားလိုပင်
ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေသည်။ မက်ဒိမ်အကြောင်းတွေးမိလျှင် အခြေအနေ
ကပိုဆိုးလာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အိမ်ပြန် ရောက်နေပြီ။ အနည်းဆုံး သူ
မွေးရပ်မြေ လော်ဒါရန်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူမျှော်လင့်ထားသည့် ပုံစံဖြင့်
ပြန်ရောက်နေခြင်းတော့ မဟုတ်။ မက်ဒိမ်၏ ပညာသင်တပည့်အဖြစ် သူ
ထွက်သွားတုန်းက ဒါလာရန်မှ ဆရာများ၏ အမိန့်အရ ခက်ဂါသည် သူ
ကိုယ်တိုင် မေ့ဂျီတစ်ယောက်မဖြစ်မချင်း ပြန်လာဖို့ မမျှော်လင့်ထားချေ။ သူ
ကို မက်ဒိမ် သင်ထားပေးသလို ဂရိင်ဖုန်းကို စီးပြီး ပြန်လာမည်။

ခရမ်းရောင်ရဲတိုက်ကြီး၏ ထိပ်တွင် သူ ဆင်းမည်။ သူ့ဆရာများနှင့် မိတ်ဆွေများက သူ့စွမ်းဆောင်နိုင် စွမ်းကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်ကြမည်။ သူက ဒီလိုမြင်ယောင် ထားတာဖြစ်သည်။ ထိုအစား သူသည် လေမုန်တိုင်းပြည်၏ ချန်ပီယံဟောင်းဘေးတွင် ယာထွန်သည့် မြင်းကို စီးရင်း ကမ္ဘာကြီး ကို ကယ်တင်ဖို့ ဘုရင်နှင့် စကားပြောဆိုရန် စုတ်ပြတ်ပေရေနေသော လူတစ်စုကို ဦးဆောင်ကာ ပြန်လာနေပြီ။ ဟက်ခနဲ မရယ်မိအောင် ခက်ဂါ ထိန်းထားရသည်။ အနည်းဆုံး သူ့ဆရာတွေ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားနိုင်သည့်အဖြစ်ကိုတော့ ကြုံတွေ့နိုင်သည်ဟု သူတွေးထားသည်။ သူ့ဆရာဟောင်းများနှင့် မိတ်ဆွေများ သဘောခွေပေလိမ့်မည်။

"ကျွန်တော်တို့တွေ မြို့တော်ရောက်တာနဲ့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ" လိုသာကို သူ မေးလိုက်သည်။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် အတွေးနယ်ချဲ့နေသည့် စစ်သည်အိုကြီးကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်း အိန္ဒြေပြန်ဆည်ကာ သူ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး မာန်စွယ်မရှိသော မုန်တိုင်းပြာမျက်လုံး တစ်စုံဖြင့် အကဲခတ်နေသည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံက စစ်သည်တော်၏ စိတ်ခံစားမှုကို အထင်အရှားပြ နေသော်လည်း အတွင်းရှိ ထက်မြက်လှသော စိတ်အစုံကိုမူ ဖုံးကွယ်ထားပေးသည်။

"ငါတို့တွေ ဘုရင်နဲ့ စကားပြောမယ်" လိုသာ ရိုးရှင်းစွာ ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးမှ တိတ်ဆိတ်စွာ စီးနင်းလာသော လူငယ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ သူ့ဓားကြီး၏လက်ကိုင်ကို ပွတ်သပ်နေ သည်။ ဓားပေါ်က ရွှေနှင့် ရတနာကြောင့် နေ့လည်ခင်းနေရောင်အောက်တွင် တစ်ချက်တစ်ချက် လက်နေသည်။ "လေမုန်တိုင်းပြည် ကျသွားပေမယ့် ဗာရီယန်က မင်းသား ဖြစ်နေဆဲပဲ။ ငါကလည်း အဲဒီပြည်ရဲ့ ချန်ပီယံဖြစ်နေဆဲပဲ။ ဘုရင်တရန်နာ ကို ငါ ခဏလေးပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့သူ ငါ့ကို

မှတ်မိမယ် ထင်ပါတယ်။ ဗာရီယန်ကိုတော့ သူ သိမှာ သေချာတယ်။ ငါတို့ တွေ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သူ့ကို ဆက်သားက လျှောက်တင်ထားလိမ့် မယ်။ ငါတို့ကို သူ တွေ့ခွင့်ပေးတဲ့အခါ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲဆိုတာနဲ့ ဘာတွေလုပ်ရမလဲဆိုတာ သူ့ကို ငါတို့ပြောကို ပြောပြရလိမ့်မယ်"

"ကျုပ်တို့တွေ ဘာလုပ်ကိုလုပ်ရမှာလဲ" အဖြေကို သူသိပြီးသားဖြစ်သည် ဟု တွေးမိ သည့်တိုင် ခက်ဂါ မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။

"ဒီမှာရှိတဲ့ ဘုရင်တွေ အကုန်လုံးကို ငါတို့ စုစည်းရမယ်" လိုသာ ပြန် ဖြေသည်။ အင်း ... သူလုပ်နိုင်လောက်ပါသည်ဟု ခက်ဂါတွေးမိသည်။ "ပြီး တော့ သူတို့ရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ် ကို မြင်အောင် ဖိအားပေးရမယ်။ ဟော့ဒ်အဖွဲ့ကို ဘယ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံတည်း ကြံ့ကြံ့မခံ နိုင်ဘူး။ ငါ တိုင်းပြည်က အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တယ်။ ရလဒ်က မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီမှာ ငါတို့ တွေ အဲဒီလို အဖြစ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ လူတွေအားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ပြန် တိုက်ကြရမယ်"။ မြင်းဇက်ကြိုးကို သူလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ လေမုန်တိုင်းပြည်၏ စစ်တပ်ကို ဦးဆောင်ပြီး နိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ကို အန္တရာယ် ကင်းအောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ သည့် စစ်သည်ကြီးအဖြစ် သူ့ကို ခက်ဂါ ပြန်မြင်ရလေသည်။

"အားလုံးအကျိုးအတွက် သူတို့တွေ ကျွန်တော်တို့ စကားကို နားထောင် လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိတာပဲ" ခက်ဂါ တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့တွေ နားထောင်ပါလိမ့်မယ်။ နားထောင်ရလိမ့်မယ်" လိုသာက သူ ကို အားပေးသည်။ သူတို့တွေ စိတ်ထဲဘာတွေးနေသလဲဆိုသည်ကို ထုတ်မ ပြောဖြစ်ကြ။ ဟော့ဒ်တွေ၏ အစွမ်းကို သူတို့ ကိုယ်တွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပြည်ထောင်အသီးသီးသာ မညီညွတ်ခဲ့လျှင်၊ ဘုရင် များက အန္တရာယ် ရှိကြောင်း လက်ခံဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့ကြလျှင် သူတို့တွေလည်း

ကျဆုံးပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လေမုန်တိုင်းပြည်တဝှမ်းတွင် လုပ်ခဲ့သလိုပင်
ဟောဒ်တို့သည် သည်နယ်မြေကိုလည်း ပြောင်တလင်းခါသွားအောင် လုပ်
ပစ်ပေလိမ့်မည်။

* * *

ဒုတိယနိဒါန်း

မည်းမှောင်သော သဏ္ဌာန် တစ်ခုက မျှော်စင်မြင့်ပေါ်ကနေ အောက်မြေ
ပြင်ကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။ ဒီနေရာမှဆိုလျှင် အောက်တွင်ရှိသော မြို့တော်
နှင့် တောရွာဘက်ခြမ်းကို သူ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည်။ နှစ်နေရာစလုံး
မီးခိုးလုံးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ သူတို့တွေသည် မြေပြင်ကို ဒီရေတစ်ခု
အလား တိုက်စားသွားပြီး အဆောက်အဦများကို ဝင်ရောက်ကာ
အဆုံးသတ်တွင် အပျက်အစီးများအဖြစ် ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။

သူ ဆက်ကြည့်နေမိသည်။ အရပ်မြင့်သလို ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံကလည်း
ကြွက်သား အထစ်ထစ်နှင့် တောင့်တင်းလှသည့် သူသည် ကျောက်တုံးထိပ်
တွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိသည်။ စူးရှသော သူမျက်လုံးက အောက်က
မြင်ကွင်းကို လေ့လာနေသည်။ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသော ဆံပင်ရှည်က

မေးရိုးပေါ်လှသည့် သူ့မျက်နှာနားတွင် ဝဲနေသည်။ အဆုံးသတ်ချည်ထားသည့် အပိုင်းက သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းမှ ပြုထွက်နေသော အစွယ်ရှည်နှစ်ခုကို မကြာခဏ လာထိနေသည်။ နေရောင်က သူ့ကိုယ်ပေါ်ကျရောက်နေရာ သူ့အသားအရေကို ကျောက်စိမ်းရောင်အဖြစ် အရောင် သွေးထားသလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့လည်ပင်းနှင့် ကျယ်ပြန့်လှသည့် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဆွဲထားသော အောင်ပွဲခံအမှတ်တရများနှင့် တံဆိပ်များက နေရောင်ကြောင့် လက်ခနဲ ဖြစ်နေသည်။ ရင်ဘတ်၊ ပခုံးနှင့် ခြေထောက်တို့တွင် ထူထဲသော ပလိတ်ပြားများနှင့် ကာရံထားသည်။ ယင်းပလိတ်ပြားများ၏ ခုတ်ရာရှုရာမျက်နှာပြင်က ကြေးနီဘုလုံးကြီး နှစ်ခုကလွဲ၍ မည်းနက် နေသည်။ အနားသတ်တွင် အရောင်လက်နေသော ရွှေများက သူ၏ အရေးပါမှုကို ဖော်ပြနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထိုသူသည် ကြည့်စရာရှိသည်တို့ကို ကြည့်ပြီးဟန်တူသည်။ သူ မှီနေသည့် အမည်းရောင် ဧရာမစစ်တူ ဒွန်းဟမ်မာကို မြှောက်လိုက်သည်။ ယင်းတူ၏ အမည်းရောင် ခေါင်းပိုင်း သည် နေရောင်ကို ရောင်ပြန်မည့်အစား စုပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အော်ဟစ်နေ သယောင်။ ယင်းသည် စစ်ခေါ်သံတစ်ခု၊ ဆင့်ခေါ်သံတစ်ခု၊ ဟစ်ကြွေးသံတစ်ခု။ ယင်းအော်သံက ရှေ့ကို တိုးဝှေ့သွားပြီး သူ့ဘေးပတ်လည်တွင်ရှိသော အဆောက်အဦများ၊ တောင်ကုန်းများကို ဝင်ဆောင့်ပြီး နောက် ပဲ့တင်ပြန် ထပ်လာလေသည်။

သူ့အောက်တွင်ရှိသော ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော အမည်းရောင်လှိုင်းသည် လှုပ်ရှားမှု ရပ်တန့် သွားသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာများ အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် လှိုင်းထသွားပြန်သည်။ ဟော့ဒ်အဖွဲ့ကြီးရှိ အော့တစ်ယောက် ချင်းစီက လုပ်လက်စ ခဏရပ်ပြီး၊ သူတို့အထက်တွင် ထီးထီးတည်းရပ်နေ

သော သူ့ကို မော့ကာ စိုက်ကြည့်ကြလေသည်။

သူက သူတူကြီးကို မြှောက်ကာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးနောက် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အခါ အောက်မှ လှိုင်းလုံးကြီးက အော်ဟစ်အားပေးသံများ၊ တုံ့ပြန် ကြွေးကြော်သံများဖြင့် ပေါက်ကွဲထွက်လာ ကြသည်။ ဟောဒ်အဖွဲ့ကြီးက သူ တို့ခေါင်းဆောင်ကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျေနပ်စွာဖြင့် အော်ဂရင်ဒွန်းဟမ်မာသည် သူ့အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သည့် လက်နက်ကို ဘေးသို့ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ အောက်က မည်းမည်းအုပ် ကြီးကလည်း သူတို့၏ ဖျက်ဆီးရေး အလုပ်များကို ဆက်လုပ်နေကြ တော့သည်။

* * *

မြို့တော်ဂိတ်ပေါက်အလွန်၌ အော့တစ်ယောက်သည် ခုတင်တစ်ခုပေါ်၌ လဲလျောင်းနေ သည်။ သူ၏ ပိန်ရှ်ပုတိုနေသည့်ကိုယ်လုံးကို သားမွေးထူများ ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ထိုအော့သည် အထက်တန်းစားအရေးပါသူတစ် ယောက်ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး အနားတွင် အဖိုးထိုက်သော အဝတ်ပုံကြီး တစ်ပုံရှိ နေသည်။ သို့သော် ယင်းအဝတ်များကို မတို့မထိသည်မှာ ကြာလှပါပြီ ကော။ ထိုအော့သည် အသေကောင်လို မလှုပ်မယှက်ငြိမ်နေသည်။ ရုပ်ဆိုး လှသည့် သူမျက်နှာက နာကျင်မှုကြောင့်လား၊ အာရုံစိုက်မှုကြောင့်လားမသိ ရှိမဲ့နေသည်။ ထူထဲကြမ်းတမ်းလှသော သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကြောင့် သူ့ပါးစပ် က မာန်ဖီသလိုဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အားလုံးပြောင်းလဲသွားသည်။ အငမ်းမရ အသက်ရှူလိုက်ရင်း ထိုအော့သည် မတ်မတ်ထထိုင်သည်။ ချွေးများရွဲနေ သည့် ခန္ဓာကိုယ်မှ သားမွေးထည်က အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူ့

မျက်လုံးများ ပွင့်လာသော်လည်း မကြည်မလင်ဖြစ်နေပြီး စစချင်း ဘာမှ မမြင်ရချေ။ ကာလရှည်အိပ်မောကျနေရာမှ ပြန်နိုးထလာသူမို့ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ရင်း ဘေးဘီကို ကြည့်နေသည်။

"ဘယ်နေရာလဲ ... " ထိုအော့က အော်ဟစ်မေးမြန်းသည်။ သူ့ထက်ပိုကြီးသည့် သဏ္ဌာန် တစ်ခုက သူ့နားကို ကပ်လာသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တွေ့သည့်အခါ အံ့အားသင့်မိသည့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်မှုမျိုး နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်။ မျက်လုံးများပါ အရောင်တောက်လာသလို ကိုယ်ခန္ဓာလည်း ကြွလာသည်။ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေသည့် အဖြစ်ကနေ နိုးထလာပြီး ကောက်ကျစ်မှုနှင့် ဒေါသက အစားထိုးဝင်ရောက်လာသည်။ "ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ"ဟု သူက မေးမြန်းလိုက်သည်။ "ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်တာလဲ"

"ခင်ဗျား အိပ်ပျော်နေတာ ဂူဒန်" အခြားသဏ္ဌာန် က ပြန်ဖြေသည်။ အိပ်ရာဘေးနားတွင် ဒူးထောက်ရင်း ခွက်ကို သူကမ်းပေးလိုက်သည်။ အော့က ယင်းခွက်ကို ဆွဲယူပြီး အနံ့ခံကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပါသည့်အရည်ကို မော့ချလိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ "သေနေတဲ့ အလား အိပ်ပျော်နေတာ။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ခင်ဗျားက မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေတာ။ အသက်ရှူတယ်ဆိုရုံလေးပဲ။ ဝိညာဉ်ထွက်သွားပြီလို့ တောင် ငါတို့ထင်နေတာ"

"အခုကော ထင်တုန်းပဲလား" ဂူဒန်က ပြုံးဖြဖြမေးလိုက်သည်။ "ချို့ဂယ်မင်းကို ငါစွန့်ခွာသွားမှာ ကြောက်နေတာလား။ မင်းကို ဘလက်ဟန်းရဲ့ လက်ခုပ်ထဲကရေအဖြစ် စွန့်ပစ်ထားခဲ့မှာ ကြောက် နေတာလား"

ခေါင်းနှစ်လုံးနှင့် အော်ဂရီ မေ့ဂျ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး "ဘလက်ဟန်းသေသွားပြီ ဂူဒန်" ချို့ဂယ်၏ ခေါင်းတစ်ဘက်က ဆတ်ခနဲ လှုပ်လိုက်သည့်

အခါ နောက်ခေါင်းတစ်လုံးက ချက်ချင်းဆိုသလို သဘောတူညီစွာ ညိတ်လိုက်ရသည်။

"သေသွားပြီ ဟုတ်လား" သူနားကြားမှားသွားသလားဟု ဂူဒန်တွေးလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် ချိုဂယ်၏ ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားက သူ့ခေါင်းနှစ်လုံးစလုံး ခေါင်းမညိတ်ခင် အတည်ပြု လိုက်သည်။ "ဘာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ" ထိုင်လျက်အနေအထားဖြစ်အောင် သူကိုယ်သူ ဆွဲထလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားလိုက်သည့်အတွက် သူ ချာချာလည်သွားပြီး ချွေးစီးများပင် ထွက်လာသည်။ "ငါ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဘာတွေဖြစ်ပျက်သွားတာလဲ"

ချိုဂယ်က ဖြေမလို့လုပ်နေဆဲမှာပင် တဲဖျင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲဖယ်ကာ ဝင်လာ သဖြင့် စကားလုံးများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အော့စစ်သည်နှစ်ယောက် မှောင်မည်းမည်း နေရာကျဉ်းကလေးထဲကို ဝင်လာပြီး ချိုဂယ်ကို ဘေးတွန်းကာ ဂူဒန်အား လက်နှစ်ဘက်မှ ဆွဲပြီး တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာသည်။ အော်ဂရီက ကန့်ကွက်ရင်း သူ့ခေါင်းနှစ်လုံးတွင် ဒေါသများ ထွက်လာ သော်လည်း နောက်ထပ်အော့နှစ်ယောက်က ထိုနေရာကျဉ်းအတွင်း အတင်းထပ်ဝင်လာပြီး သူ့လမ်းကြောင်းကို တားလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ တိုက်ပွဲဝင်ပုဆိန်ကြီးနှစ်လက်ကိုလည်း ကိုင်ဆောင်ထားသေးသည်။ ပထမနှစ်ယောက်က ဂူဒန်ကို တဲထဲမှ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားချိန်တွင် သူတို့က စောင့်ကြပ်ပေးနေသည်။

"မင်းတို့ ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ" သူတို့လက်မှ လွတ်အောင် ရုန်းရင်း ဂူဒန်က အော်ဟစ် နေသည်။ သို့သော် အကျိုးမထူးချေ။ စင်စစ် သူယခင်အကောင်းဆုံးအခြေအနေတွင် ရှိစဉ်၌ပင် ယခုစစ်သည်နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ယခု သူသည် မတ်မတ်နေနိုင်ရုံမျှသာ ခွန်အားရှိတော့သည်။ သူတို့တွေက သူ့ကို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားကြသည်။

ကောင်းမွန်စွာ စီရင်ထားသည့် တဲကြီးတစ်တဲဆီသို့ ... ဘလက်ဟန်း၏တဲ
မဟုတ်လား။

"သူ သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ ဂူဒန်" စစ်သည်များ၏ လက်လှမ်းမမီနိုင်သည့်
နေရာမှလိုက်လာရင်း ချိုဂယ်က တိတ်တိတ်လေးလှမ်းပြောသည်။ "ခင်ဗျား
သတိမေ့နေတုန်းမှာ သူက အရိပ်ကောင်စီဝင် တွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး အများ
စုကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်နဲ့ တခြားအဆင့်နိမ့်
ဝေါလော့ခ်နည်းနည်းပဲ အသက်ရှင်ကျန်တော့တယ်"

သူကြားလိုက်ရသည်ကို ရှင်းလင်းသွားအောင် ဂူဒန် ခေါင်းကို ဟိုဘက်
သည်ဘက်ခါလိုက် သည်။ ယခုချိန်ထိ ခေါင်းက မူးတူးတူးဖြစ်နေဆဲ။
အာရုံစိုက်၍ မရဖြစ်နေဆဲ။ သို့သော် ချိုဂယ် ပြောလိုက်သည့်အရာက ခေါင်း
မကြည်ဘဲ စဉ်းစား၍ မဖြစ်သည့်အရာ။ သို့သော် အဲဒီအော်ဂရီပြောလိုက်
သည့်စကားကြောင့် စိတ်ပိုရှုပ်သွားသည်။ ဘလက်ဟန်းကို သတ်လိုက်
သည်။ အရိပ်ကောင်စီကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။ ဒါက ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မ
ရှိ။

"ဘယ်ကောင်လဲ" သူက ထပ်မေးလိုက်သည်။ ချိုဂယ်မျက်နှာကို မြင်ရဖို့
စစ်သည်များ၏ ကြီးမားသည့် ပခုံးပေါ်မှ တွန့်လိမ်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ "ဘယ်ကောင်လုပ်တာလဲကွ"

သို့သော် ချိုဂယ် ခြေလှမ်းများကို တုံ့နှေးလိုက်ပြီး နောက်ကို ပြန်ဆုတ်
သွားသည်။ သူ့မျက်နှာ နှစ်ခုစလုံးတွင် အံ့အားသင့်စရာအကြောက်တရား
က အထင်းသားမြင်နေရသည်။ ဂူဒန်က ရှေ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်
တွင် ခွန်အားကြီးမားလှသည့် သဏ္ဌာန် တစ်ခုက ရှေ့ကို ခြေလှမ်းကြဲနှင့်
လှမ်းလာသည်။ ချပ်ဝတ်ပလိတ်အမည်းရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး သူ့ဧရာမစစ်
တူကြီးကို လက်ထဲတွင် ခပ်သာသာလေး ကိုင်ထားသည့် စစ်သည်တော်ကို

မြင်လိုက်သည်နှင့် ဂူဒန် သဘောပေါက်သွားသည်။

အော်ဂရင် ဒွန်းဟမ်မာ ...

"အခုတော့ မင်း နိုးလာပြီပေါ့" သူ့ရှေ့တွင် စစ်သည်များ လာရပ်သည်နှင့် ဒွန်းဟမ်မာက စကားလုံးများနှင့် ပစ်လွှတ်ခဲ့သည်။ စစ်သည်တွေက ဂူဒန် ကို ရုတ်တရက်လွှတ်ချလိုက်ရာ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ထက် သို့ ခွေကျသွားသည်။ ဂူဒန်က ဒူးထောက်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားသူ၏ မျက်နှာထက်တွင် အာဃာတနှင့် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သူ တံတွေးပင် နင် မိသည်။

"ငါ ... " ဂူဒန် စကားစလိုက်သော်လည်း ဒွန်းဟမ်မာက ကြားဖြတ်လိုက် ပြီး သူ့ကို လက်နောက်ပြန်ရိုက်လိုက်ရာ အားပြင်းလွန်းသဖြင့် မြေကြီးပေါ် မှ လွင့်ထွက်သွားပြီး ပေအနည်းငယ် အကွာတွင် ပုံခနဲကျသွားလေသည်။

"တိတ်စမ်း" ဟော့ဒ်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်သစ်က အော်ဟစ်လေသည်။ "မင်း စကားပြော လို့ရတယ်လို့ ငါ ပြောမိလား"။ ခြေလှမ်းကကျဲကြီးဖြင့် အနားကို ရောက်လာပြီး ဂူဒန်၏ မေးစေ့ကို ကြောက်စရာ သူ့လက်နက်၏ ခေါင်းဖြင့် ပင့်လိုက်သည်။ "မင်း ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ သိတယ် ဂူဒန်။ ဘာလက်ဟန်းကို မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ အရိပ်ကောင်စီကဘယ်လိုထိန်းချုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ငါသိတယ်"။ သူက နာကြည်းမှု၊ ရွံရှာမှုတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်သံ ရယ်လိုက်သည်။ "အိုး ... ဟုတ်တာပေါ့။ ငါ သူတို့ အကြောင်းသိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့မင်းရဲ့ ဝေါလော့ခ်တွေက မင်းကို ကူညီနိုင် မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့တွေ သေကုန်ပြီ။ အတော် များများပေါ့။ မသေ ဘဲကျန်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေကို သံကြိုးခတ်ထားပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်"။ သူက အနီးကို ကိုင်းလာပြီး "ဂူဒန် ... အခု ငါ ဟော့ဒ်အဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်နေပြီ။

မင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းရဲ့ ဝေါလော့ခ်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒွန်းဟမ်
မာ တစ်ယောက်တည်းက အုပ်ချုပ်နေတာ။ ပြီးတော့ မတော်တရော်
အဖြစ်အပျက်တွေ ဘယ်တော့မှ ထပ်မရှိစေရဘူး။ သစ္စာဖောက်တာတွေ၊
လှည့်ဖြားတာတွေ၊ လိမ်လည်တာတွေ မရှိစေရတော့ဘူး"။ ဒွန်းဟမ်မာ
သည် မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည့်အခါ ဂူဒန်ကို မိုးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ
သည်။ "မင်းရဲ့ကြံစည်မှုကြောင့် ဒူရိတန် သေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့အဲဒီလိုသေရ
တာ သူ နောက်ဆုံးဖြစ်စေရမယ်။ သူ့အတွက် လက်စား ပြန်ချေပေးမယ်။ ငါ
တို့လူမျိုးတွေကို နောက်ကွယ် ကနေ မင်း အုပ်ချုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ငါတို့
ကြမ္မာကို ထိန်းချုပ်ပြီး မင်းရဲ့ ကိုယ်ကျိုးရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်းအတွက်
ညွှန်ကြားတာမျိုး လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ငါတို့လူမျိုးတွေ မင်းလက်အောက်
က လွတ်မြောက်သွားပြီ"

ဂူဒန် အမီးကုပ်ရင်း အလျင်အမြန်စဉ်းစားနေရသည်။ ဒွန်းဟမ်မာသည်
ပြဿနာဖြစ်လာ မည်ဆိုသည်ကို သူ သိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဲဒီခွန်အားကြီး
သည့်အော့စစ်သည်သည် အလွယ်တကူ သိမ်းသွင်းဖို့၊ ထိန်းချုပ်ဖို့ အလွန်
ဉာဏ်ကြီးပြီး ဂုဏ်သိက္ခာစောင့်ထိန်းလွန်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေ သည်။
ဟော့ဒ်များကိုဦးဆောင်ဖို့ ရုပ်သေးအဖြစ် ဂူဒန်ရွေးချယ်ခဲ့သည့် စွမ်းအား
ကြီးသည့် ဘလက်ရော့ ခေါင်းဆောင် ဘလက်ဟန်း၏ ဒုတိယ
လက်ထောက်ဖြစ်သည်။ ဘလက်ဟန်းသည် အလွန်အမင်း စွမ်းအားကြီး
သည့် တိုက်ခိုက်ရေးသမားဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဉာဏ်ထက်လွန်းသူဟု ထင်
သည့်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို အလွယ်တကူ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့
သည်။ ဂူဒန်နှင့် သူ့အရိပ် ကောင်စီကသာ စစ်မှန်သော အာဏာကို ချုပ်ကိုင်
ထားသူများဖြစ်သည်။ ဂူဒန်သည် ကောင်စီကို လွယ်လင့်တကူ အုပ်ချုပ်နေ
သလို သူတို့၏ စစ်ခေါင်းဆောင်ကိုလည်း ထိုနည်းတူစွာပင်။

သို့သော် ဒွန်းဟမ်မာမှာ ထိုသို့မဟုတ်။ သူက သူ့မျိုးနွယ်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိမှုကြောင့်သာ ဂူဒန်နောက်ကို လိုက်ခဲ့သော်လည်း စစ်မှန်သော လိုက်နာခဲ့ခြင်းမဟုတ်ချေ။ နောက်ကွယ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို သူ ကောင်းကောင်းမြင်ခဲ့ပြီး အဂတိလိုက်ခြင်းဟု သူ ယူဆထားသည့် လုပ်ရပ်ကိုလည်း မျက်မြင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ တော်လောက်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အခါ သူ တစ်ခုခု လုပ်တော့သည်။

ဒွန်းဟမ်မာသည် သူလုပ်ကိုင်မည့်အချိန်ကို ဂရုတစိုက်ရွေးချယ်ခဲ့သည်မှာ အသေအချာ ဖြစ်သည်။ ဂူဒန် မရှိလျှင် ဘလက်ဟန်းသည် ပျော့ကွက်ရှိလိမ့်မည်။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရိပ်ကောင်စီ၏ တည်နေရာကို သိသွားသလဲဆိုတာကတော့ မသေချာ။ သို့တိုင် သူသည် ထိုနေရာကို သိရှိသွားပြီး အရိပ်ကောင်စီဝင်အများစုကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ဂူဒန်၊ ချိုဂယ်နှင့် အခြား လက်တစ်ဆုပ်စာကိုသာ ချန်ထားခဲ့သည်။ ယခု သူသည် ဂူဒန်အပေါ် မိုးထားရင်း ဟမ်မာကြီးကို မြှောက်ကာ သူ့ကို ထုချဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြန်ပြီ

"နေပါဦး"ဟု ဂူဒန်က အော်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့လက်နှစ်ဘက်က အလိုအလျောက် သူ့မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းကို အန္တရာယ် မှ ကာကွယ်ဖို့ မြှောက်လိုက်လေသည်။ "မင်းကို ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ... "

ထိုစကားက ဒွန်းဟမ်မာကို ခဏရပ်သွားစေသည်။ "မင်းက ... စွမ်းပကားကြီးလှသော ဂူဒန်က ... တောင်းပန်တယ်ဟုတ်လား။ ကောင်းလေစွ ... ခွေးသားရယ် ... တောင်းပန်စမ်း ... မင်း အသက် အတွက် တောင်းပန်စမ်း"။ သို့တိုင် သူတူကြီးကို ပြန်မချသေးချေ။ သို့သော်လည်း ဂူ

ဒန့်ကိုယ်ပေါ်လည်း မကျသေးချေ။ ယခုချိန်ထိပေါ့ ... ။

"ငါ ... " အဲဒီကောင်ကို ဂူဒန့် မုန်းတီးနေသည်။ အာဏာဆိုသည့်အရာက လွဲပြီး အခြားမည်သည့် အရာကိုမှ စွဲစွဲလန်းလန်းမဖြစ်ဖူးခဲ့သည့် ခံစားချက် မျိုးဖြင့် ဒွန်းဟမ်မာကို သူ မုန်းတီးသည်။ သို့တိုင် သူဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည် ကို သူ သိသည်။ ဒွန်းဟမ်မာလည်း သူ့ကို အရိုးစွဲမုန်းနေတာပဲ။ သူ့ သူငယ်ချင်း ဒူရီတန်၏ သေဆုံးမှုကို ဂူဒန့်စီစဉ်ခဲ့သည့်အတွက်ကော သူ့မျိုး နွယ်များကို အေးချမ်းသည့် မုဆိုးများအဖြစ်မှ စစ်ဘီလူးများအဖြစ် အသွင် ပြောင်းခဲ့ခြင်း အတွက်ကော တူးတူး ခါးခါး မုန်းတီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာ မှမဟုတ်သည့် အကြောင်း တစ်ခုရလျှင်ပင် တူကြီးသည် သူ့ဦးခေါင်းခွံကို ညက်ညက်ကြေအောင် ထုချေလိုက်မည်ဖြစ်ပြီး သူ့သွေး၊ ဆံပင်နှင့် ဦးနှောက်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံသွားမည်ဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ သူ ခွင့်မပြုနိုင်။

"အော်ဂရင်ဒွန်းဟမ်မာ မင်းရဲ့အားကြီးမှုကို ငါ ဦးညွှတ်ပါတယ်" နောက်ဆုံးတော့ စကားလုံး တစ်လုံးချင်းစီကို သူ့အနားတွင်ရှိသော သူများ အားလုံးကြားနိုင်လောက်အောင် ရှင်းလင်း ကျယ်လောင်စွာ သူ ပြောနိုင် လိုက်သည်။ "မင်းကို ဟောဒ်အဖွဲ့ကြီးရဲ့ စစ်ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိ အမှတ် ပြုပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မင်းဆီမှာ သစ္စာခံပါတယ်။ မင်းကို ငါ နာခံပါမယ်"

ဒွန်းဟမ်မာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ "အရင်တုန်းက နာခံမှုဆို တာကို မင်း ဘယ်တုန်းကမှ ပြခဲ့ဘူးတာမဟုတ်ဘူး" သူက လိုရင်းကို ထောက်ပြလိုက်သည်။ "အခု မင်း အဲဒီလိုနာခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါက ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း ငါ့ကို လိုအပ်နေလို့ပဲ" စစ်ခေါင်းဆောင်၏ စိုက်ကြည့်နေသည့် အကြည့်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခေါင်းမောရင်း ဂူဒန့်က တုံ့ပြန်

လိုက်သည်။ "မင်းက ငါ့ရဲ့ အရိပ်ကောင်စီဝင်တွေကို သတ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်နော်။ ပြီးတော့ ဟောဒ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အာဏာကို မင်း စုစည်း လိုက်တယ်။ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့လေ။ ဘလက်ဟန်းက သူ့ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းနဲ့ ငါတို့ကို ဦးဆောင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ အားကောင်းမှုမျိုးမရှိ ခဲ့ဘူး။ မင်းက အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းက အကြံပေး ကောင်စီမလို တော့ဘူး။" နှုတ်ခမ်းကို သပ်လိုက်သည်။ "ဒါပေမဲ့ဝေါလော့ခ်တွေကိုတော့ မင်းလိုအပ်နေတုန်းပဲ။ လူသားတွေမှာလည်း သူတို့မှော်အစွမ်းတွေ ရှိတာမို့ ငါတို့တွေရဲ့ မှော်အစွမ်း ကို မင်းလိုအပ်နေတုန်းပဲ။ ငါတို့မပါဘဲနဲ့ဆိုရင် မင်း ဟာ သူတို့ကို ရှုံးနိမ့်မှာပဲ။" ပြောရင်း သူက ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ "ပြီး တော့ မင်းမှာ ဝေါလော့ခ်တွေ နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငါရယ်၊ ချိုဂ ယ်ရယ်၊ လူသစ်နည်းနည်းပဲရှိတော့တာ။ မင်း လက်စားချေရုံ သက်သက် အတွက် ငါ့ကို သတ်ဖို့ မတန်သေးဘူး။ ငါ အသုံးကျမှာ အများကြီးရှိသေး တယ်"

ဒွန်းဟမ်မာ၏ နှုတ်ခမ်းက မကျေနပ်ဟန် ကော့တက်သွားသည်။ သို့သော် သူက တူကြီးကို တော့ အောက်ကို ချလိုက်ပြီ။ တစ်ခဏမျှ ဘာမှ မ ပြောသေး။ ဂူဒန်ကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးညိုများက မုန်းတီးမှုနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူ ခေါင်းညိတ် ပြ လိုက်သည်။

"မင်း ပြောတာအမှန်ပဲ" သူ ဝန်ခံလိုက်သည်။ စကားဆက်ပြောနိုင်ဖို့ သူ စိတ်ကို သူ့အတော် ထိန်းထားရသည်။ "ဟောဒ်အဖွဲ့ကြီးရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ငါ တစ်ကိုယ်တော် ဆန္ဒထက် ပိုပြီး အလေးထားရမယ်။" အစွယ်များကို မာန်ဖီ ပြရင်း "ဂူဒန် မင်းနဲ့ ကျန်သေးတဲ့ မင်းရဲ့ ဝေါလော့ခ်တွေကို အသက်ရှင်ခွင့် ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့မင်းတို့တွေ အသုံးကျ နေသေးသရွေ့ပဲနော်"

"အိုး ... ငါတို့တွေက အသုံးကျမှာပါ" ဂူဒန်က ကိုယ်ကို အောက်ကိုင်း ထားရင်း အထပ်ထပ် ကတိပေးနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တွက်ချက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ "အားကြီးတဲ့ ဒွန်းဟမ်မာ အရင်တုန်းက မင်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူး တဲ့ သတ္တဝါတွေကို ငါက မင်းအတွက် ဖန်တီးပေးမယ်။ မင်းကိုပဲ သစ္စာရှိ မယ့် စစ်သည်တော်တွေပေါ့။ သူတို့တွေရဲ့ အားနဲ့ ငါတို့ရဲ့ မှော်အစွမ်းတွေ ပေါင်းပြီး ဒီကမ္ဘာက မေ့ရုံတွေကို ချေမှုန်းပစ်မယ်။ ဟောဒ်အဖွဲ့ကြီးက သူ တို့ရဲ့စစ်သည်တွေကို ဖုန်မှုန့်တွေလို နင်းခြေပစ်သလိုပေါ့"

ဒွန်းဟမ်မာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့မာန်ဖီမှုက ယခုအခါ အတွေး နက်သော မျက်မှောင် ကြုတ်မှုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပြီ။ "ကောင်းပြီ။ လူသားတွေရဲ့ မှော်အစွမ်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်မယ့် စစ်သည်တွေ ဖန်တီးပေးမယ် လို့ မင်း အခု ကတိပေးတယ်နော်။ အဲဒီကတိ စကား တည်ပလေ့စေ"။ ပြော ပြီးသည်နှင့် သူလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုသည့် သဘော။ အခုစစ်သည်များလည်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဂူဒန်ဒူးထောက် ဆဲ ... ချိုဂယ်က သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ။ သူတို့တွေ ထွက်သွားချိန်တွင် ရယ်မောလှောင်ပြောင်သွားသည်ကို သူ ကြားလိုက်ရသည်ဟု ဝေါလော့ခ် စိတ်ထဲ ထင်နေသည်။

သေစမ်း ... စစ်ခေါင်းဆောင် သူတဲထဲကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား သည်ကို ကြည့်ရင်း ဂူဒန်တွေးနေမိသည်။ လူသားမှော်ဆရာကိုလည်း ဒေါသထွက်နေသည်။ ဂူဒန် ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်မရှည်မှုကို သာ သူ ကျိန်ဆဲသင့်တာဟုလည်း တွေးမိသေးသည်။ စိတ်မရှည် မှုက မက် ဒိဗ်၏စိတ်အတွင်း ဝင်ကြည့်ရန် သူ့ကို မောင်းနှင်တွန်းပို့ခဲ့သည်။ မက်ဂပ်စ် က သူ့ကို ကတိပေးထားသော်လည်း ဘာမှချမပြသည့်အတွက် သိချင်စိတ် ကြောင့် ဝင်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့သည်။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှချင်တော့

မက်ဒိဗ်၏ စိတ်ထဲကို သူရောက်နေချိန်တွင် လူသားက သေဆုံးသွားခဲ့ရာ သူ့ဝိညာဉ်မှာလည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်သော အပြောင်းအလဲ၏ အားပြင်း လှုပ် ခါမှုကြောင့် အင်အားချိနဲ့သွားခဲ့သည်။ အဲသည်ထဲမှာ သူ ပိတ်မိနေခဲ့ပြီး သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ ပြန်မဝင်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိမမူ မိတော့ချေ။ ထိုအဖြစ်က ဒွန်းဟမ်မာကို အာဏာကို သိမ်းဖို့ အခွင့်အရေး ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် အနည်းဆုံးတော့ ယခုအချိန်တွင် သူ ပြန်နိုးထလာခဲ့ပြီ။ သူ့ အကြံအစည်များကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နိုင်မည်။ ထိုသို့ ကြံကြီးစည်ရာ အန္တရာယ် များလှသော သူ့လုပ်ရပ်သည် အချည်းနှီးမဖြစ်တော့ပြီ။ လိုအပ် နေသည့် သတင်းကို ဂူဒန် ရခဲ့ပြီ။ မကြာခင်တွင် သူသည် ဒွန်းဟမ်မာကို သော်လည်းကောင်း၊ ဟော့ဒ်အဖွဲ့ကြီးကိုလည်းကောင်း လိုအပ်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့တွေမရှိဘဲနှင့် သူသည် အကြီးကျယ်ဆုံး စွမ်းအားရှင် ဖြစ်လာတော့မည်။

"တခြားဝေါလော့ခ်တွေကို စုစည်းလိုက်" မြေပြင်ထက်တွင် ခြေထောက် ခိုင်၊ မခိုင်စမ်းရင်း ချိုဂယ်ကို သူ ပြောလိုက်သည်။ သူ အားနည်းသည်မှန် သော်လည်း လုပ်နိုင်သေးသည်။ နွဲ့နေဖို့ သူ့မှာ အချိန်မရှိ။ "သူတို့ကို သစ္စာခံ မျိုးနွယ်တစ်ခုအဖြစ် စုစည်းမယ်။ ပြီးရင် ဒွန်းဟမ်မာရဲ့ ဒေါသဒဏ်ကနေ ငါ့ ကို ကာကွယ်ဖို့နဲ့ ငါ့အလိုကျ ထမ်းဆောင်ခိုင်းမယ်။ သူတို့တွေဟာ စတွန်းရီ ဗာတွေဖြစ်မယ်၊ ပြီးရင် ဒွန်းဟမ်မာက သူတို့ရဲ့တန်ဖိုးကို မငြင်းပယ်နိုင် တော့တဲ့အထိ ဟော့ဒ်အဖွဲ့ကို ငါတို့ဝေါလော့ခ်တွေ ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကို ပြသမယ်။ မင်းရဲ့ မျိုးနွယ်တွေ ကိုလည်း စုစည်းလိုက်"။ ချိုဂယ်က တွစ် လိုက်ဟမ်မာဆိုသည့် မျိုးနွယ်ကို ဦးဆောင်သည်။ သူတို့သည် ကမ္ဘာပျက် မည့်အကြောင်းကို ယုံကြည်နေကြသော တစ်ယူသန်များ ဖြစ်သည့်တိုင်

ကြောက်စရာကောင်းသည့် ဖိုက်တာများ ဖြစ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ "ငါတို့တွေ
လုပ်စရာ အများကြီးရှိတယ်"

* * *

အခန်း-၁

ဝန်မခံချင်သော်လည်း လိုသာ အထင်ကြီးမိသည်။

လိုသာ၏မွေးရပ်မြေ လေမုန်တိုင်းပြည်သည် မြင့်မားထည်ဝါသော မြို့တော်ဖြစ်သည်။ စုလစ်မွမ်းချွန်များ၊ လှေကားထစ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေပြီး လေဒဏ်ခံနိုင်အောင် မာကြောသော ကျောက်တုံးများနှင့် ထုဆစ်ထားသော်လည်း မျက်နှာပြင်က ပြောင်လက်နေသဖြင့် ကြေးမုံပြင် တစ်ချပ်အလား။ သို့တိုင် ယခုမြင်နေရသော နေပြည်တော်မြို့သည် အလားတူ နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

နေပြည်တော်မြို့သည် လေမုန်တိုင်းပြည်နှင့် တူညီသည်ဟု ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ ထိုမြို့သည် လေမုန်တိုင်းပြည်လောက် မြင့်မားခြင်းမရှိ။ သို့သော် ခံညားခြင်းဖြင့် ထေနိုင်သည်။ ယင်းသည် လော့ဒါမီယာရေအိုင်ကြီး၏ မြောက်ပိုင်းကမ်းခြေအထက်တွင် တည်ရှိနေပြီး အဖြူရောင်နှင့် ငွေရောင်တောက်ပနေသည်။ လေမုန်တိုင်းပြည်တောက်ပခဲ့သလိုမျိုး တောက်ပခြင်းမဟုတ်သည့်တိုင် ယင်း၏ ကိုယ်ပိုင်အရောင်အဝါဖြင့် တောက်ပနေသည်။ နေရောင်အောက်တွင် ကြွံ့ကြွံ့ခံနေရခြင်း မဟုတ်ဘဲ နေမင်းက ယင်း၏ ကျက်သရေရှိလှသော အဆောက်အဦများ ကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မြင်ကွင်းက တည်ကြည်၊ ငြိမ်းချမ်းသည်။ မြင့်မြတ်သော နေရာတစ်ခု ရောက်နေသကဲ့သို့ ... ။

"ဒီနေရာက ခွန်အားကြီးတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ" သူ့ဘေးမှ လိုက်ပါရင်း ခက်

ဂါက ပြောသည်။ "ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ကတော့ နွေးထွေးမှုကို ပိုပြီး လိုလားတယ်"။ ထို့နောက် နောက်ဘက်ကို သူတစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရေကန်ကြီး၏ တောင်ဘက်ပိုင်းကို ... ။ ဒုတိယမြို့တော်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ယင်း၏ တည်နေပုံမှာ နေပြည်တော်မြို့နှင့် ဆင်တူသည်။ သို့သော် ထူးခြားဆန်းပြားသည်။ တံတိုင်းများနှင့် စုလစ်မွမ်းချွန်များသည် ခရမ်းရောင်နှင့် အခြားနွေးထွေးသော အရောင်များဖြင့် ပက်ဖျန်းထားသလိုဖြစ်နေသည်။ "အဲဒါက ဒါလာရန်ပဲ။ ကီရင်တောနဲ့ မှော်ပညာရှင်တွေရဲ့ နေရာပဲပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို မက်ဒိဗ်ဆီ မပို့ခင်တုန်းက ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ အိမ်ပဲပေါ့"

"ဒါဆိုရင် မင်း အဲဒီနေရာကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ပြန်ဖို့ အချိန်ရကောင်းရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့အခုတော့ ငါတို့တွေ နေပြည်တော်မြို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်ရအောင်" လိုသာက ပြောခဲ့သည်။ သူက တောက်ပနေသော မြို့တော်ကို ထပ်ကြည့်လိုက်ပြီး "သူတို့ အဆောက်အဦတွေလိုပဲ သူတို့ အတွေးတွေလဲ အဆင့်အတန်းမြင့်ကြပါစေလို့ပဲ ငါတို့မျှော်လင့်ရတော့မှာ"။ မြင်းကို သူအသော့ နှင်လိုက်ပြီး ခုံညားထည်ဝါလှသော ငွေရောင် ထင်းရှူးတောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့ သည်။ သူ့နောက်တွင် ဗာရီယန်နှင့် ခက်ဂါတို့က ထပ်ကြပ်မကွာပါလာသည်။ သူတို့နောက်တွင် အခြားသူများက လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသည်။

နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ သူတို့တွေ မိန်းဂိတ်ပေါက်ကို ရောက်လာသည်။ နှစ်ထပ်တံခါးရှိ သည့် ဂိတ်ပေါက်များမှာ ဖွင့်ထားလျှင် မြင်းလှည်းနှစ်စီး၊ သုံးစီးလောက် ရင်ဘောင်တန်းသွား နိုင်လောက်အောင် ကျယ်၏။ အစောင့်များက အဝတွင် စောင့်ကြပ်နေသည်။ သူတို့တွေ ဂိတ်ပေါက် မရောက်ခင်ကပင် အစောင့်များက သူတို့ကို မြင်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ရှေ့တိုးလာသည့် အစောင့်၏ ရင်ဘတ်ကာ ပလိတ်ပြားပေါ်တွင် ကြက်သွေးရောင်

ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ၏ ချပ်ဝတ်တန် ဆာနှင့် သံခမောက်တို့တွင် ရွှေနားသတ်အလှဆင်ထားသည်။ အပြုအမူက ယဉ်ကျေးပျူငှာပြီး တလေး တစားရှိသည့်တိုင် သူသည် ဓားတစ်ခုတ်စာ အကွာအဝေးဖြစ်သည့် ပေ အနည်းငယ်ခန့်တွင် ရပ်နေသည်ကို လိုသာ သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ပေ။ သူ့ ကိုယ်သူ စိတ်လျော့ထားရန် သတိပေးရသည်။ ဒီနေရာက ရက်စက်မှု အပေါင်း သရဖူဆောင်းသည့်နေရာမဟုတ်။ လေမုန်တိုင်းပြည်မဟုတ်။ သည်လူ တွေက တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ပြည့်ဝနေသည့် စစ်သားများဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေသော တိုက်ပွဲများကြောင့် မာကြော ခက်ထန်လာကြသည့် သူများ မဟုတ်ချေ။ သူတို့ဘဝတွင် တကယ့်တိုက်ပွဲ တစ်ခုကို တိုက်ဖူးကြမည့်သူများ မဟုတ်ကြချေ။ ယခုအချိန်အထိ ဆိုပါ တော့ ... ။

"စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဝင်ပါ။ နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပါတယ်" အစောင့် ခေါင်းဆောင်က ခါးကိုင်း အရိုအသေပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။ "မားကပ်ရ က်ဒ်ပက်က ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာမယ့် အကြောင်း နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စတွေ ကို ကြိုပြောသွားပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးကို နန်းပလ္လင်ဆောင်မှာ တွေ့နိုင်ပါ တယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ခက်ဂါက ခေါင်းညိတ်ကာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ "လာ လိုသာ"ဟု သူက မြင်းကို ခြေဖနောင့်နှင့် ဆောင့်ရင်း ပြောလိုက် သည်။ "ကျွန်တော် လမ်းသိတယ်"

သူတို့တွေ မြို့တော်ထဲကို ဝင်လာသည်။ ကျယ်ပြန့်လှသော လမ်းများက သွားလာရ အတော် လွယ်ကူစေသည်။ ခက်ဂါသည် တကယ်ကိုပင် လမ်းသိ ဟန်ရှိသည်။ နန်းတော်ရောက်သည် အထိ လမ်းမသိ၍ ခဏရပ်ပြီး မေးရ ခြင်းမျိုး၊ ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့ရမှန်းမသိလို့ တွေဝေရတာမျိုး မရှိခဲ့ချေ။ မြင်း

များကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတူပါလာသူများအား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ လိုသာနှင့် မင်းသားဗာရီယန်တို့က နန်းတော်ထဲကို ခြေလှမ်းကြဲကြီးများဖြင့် သွားနေကြပြီ။ ခက်ဂါက သူတို့ကို မီအောင် အမြန်ပြေးလိုက်သွားရသည်။

နန်းတော်အပြင်ဘက်တံခါးများကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ကျယ်ပြန့်သည့် နန်းရင်ပြင် တစ်ခုထဲကို ရောက်သည်။ လေဟာပြင်ခန်းမ တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။ ဘေးဘက်များတွင် ပွဲကြည့်စင်များလည်း ရှိသဖြင့် ထိုနေရာသည် ယခုအချိန်တွင် ဗလာနတ္ထိ ဖြစ်နေသော်လည်း ပွဲတော် အချိန်များတွင် လူများဖြင့် ပြည့်နေမည်ဟု လိုသာ သိနေသည်။ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လောက် သွားပြီးသည့်နောက် နောက်ထပ်တံခါးများကို ဖြတ်သန်းရပြန်သည်။ ထိုတံခါးများက ပလ္လင်ဆောင်သို့ လမ်းပေါက်သည်။

ယင်းသည် ခမ်းနားထည်ဝါသော အခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ မျက်နှာကြက်ခုံးက မြင့်မားလွန်း သဖြင့် ထောင့်စွန်းများမှာ အရိပ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်နေသည်။ ပလ္လင်ခန်းသည် အဝိုင်းသဏ္ဌာန် ရှိပြီး နေရာတိုင်းတွင် တိုင်များ၊ ခုံးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ မျက်နှာကျက်အလယ်ဗဟိုတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် မှန်ရောင်စုံများကို ဖြတ်ပြီး ရွှေရောင် လက်နေသည့် နေရောင်ခြည်က ဖြာကျလာသည်။ ထိုဖြာကျလာသည့် နေရောင်က အောက်ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ရှိသော ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသည့် ပုံစံများကို အလင်းပြသလိုဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုချင်းစီသည် ကွဲပြားခြားနားသည့် စက်ဝိုင်း အထပ်ထပ်ရှိသည်။ အတွင်းအကျဆုံး စက်ဝိုင်းနှင့် ဖြတ်ရာ အလယ်ဗဟိုတွင် တြိဂံတစ်ခု ရှိနေသည်။ ယင်းတြိဂံအတွင်းတွင် လော်ဒါရန်၏ ရွှေရောင်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသည်။ လေသာဆောင် အများ အပြားကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တော်ဝင်များအတွက် ဖြစ်သည်ဆိုဦးတော့ မဟာဗျူဟာအရ အသုံးကျသည်ကိုလည်း လိုသာ သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ယင်းအမြင့်နေရာများမှ လေးသည်တော် အစောင့်အချို့က အခန်းတွင်းရှိ မည်သည့်နေရာကိုမဆို အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်နိုင်သည်။

ထိုပုံသဏ္ဌာန် အကျော်တွင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသောစက်ဝိုင်းပုံ စင်မြင့်တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှ လှေကားထစ်များက ထုထည်ကြီးမားလှသော ပလ္လင်ထက်ဆီသို့ ဦးတည်မြင့်တက် သွားသည်။ ပလ္လင်ကိုယ်၌သည်ပင် အရောင်လက်နေသော ကျောက်တုံးများမှ ထွင်းထုထားဟန်ရှိ သည်။ ထက်လှသော ကျောက်စွန်းများ၊ ထောင့်စွန်းများရှိနေသည်။ ယင်းပလ္လင်ထက်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်က မီးခိုးရောင် ဖျော့ဖျော့လေး စွက်နေ သည်။ ချပ်ဝတ်တန်ဆာက အရောင်လက်နေသည်။ သူ့ခေါင်းထက်မှ သရဖူက သရဖူနှင့် မတူဘဲ အချွန်အတက်များနှင့် သံခမောက်လိုဖြစ်နေသည်။ မြင်မြင်ချင်းပင် ထိုသူသည် ဘုရင်လိန်းလိုပင် သူတိုင်းသူပြည်သားများ အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ တွန့်ဆုတ်မည့်သူ မဟုတ်မှန်း လိုသာ ချက်ချင်းသိ သည်။ အတွေးထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်များ မြင့်တက်လာပြန်သည်။

စင်မြင့်နှင့် အထိုက်အလျောက်အကွာအဝေးတစ်ခုတွင် ပလ္လင်ကို မျက်နှာမူပြီး စုဝေးနေကြ သော လူများ ရှိနေသည်။ မြို့သူမြို့သားများ၊ အလုပ်ကြမ်းသမားများနှင့် လယ်သမားများပင် ပါသေးသည်။ အတော်များများက စာရွက်အပိုင်းအစများ၊ စားစရာများအပါအဝင် ပစ္စည်း များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ သို့သော် လိုသာနှင့် ခက်ဂါ ရှေ့မှာပင် သူတို့တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အသံတစ်သံပင် မကြားရဘဲ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

"ကောင်းပြီ" သူတို့တွေ ပလ္လင်နား ချဉ်းကပ်လာချိန်တွင် ပလ္လင်ပေါ်မှလူက လှမ်းပြော လိုက်သည်။ "မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ငါ့ဆီက ဘာတွေ

များ ဆန္ဒရှိလို့လဲ။ ဟေ ... "။ သည်အကွာ အဝေးကပင် ဘုရင်၏ ထူးခြားလှသော မျက်လုံးအရောင်ကို လိုသာသတိပြုမိသည်။ အပြာနှင့် အစိမ်း ... စူးရှပြီး ပြတ်သားသည့်အသွင်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်များ မြင့်တက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကိစ္စများကို ပြတ်သားစွာ၊ ကောင်းမွန်စွာ မြင်နိုင်မည့် သူတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေပြီ။

"အရှင်မင်းကြီး" လိုသာက စကားစလိုက်သည်။ သူ့အသံသြကြီးက အခန်းကျယ်ကြီး အတွင်း ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူက ပလ္လင်နှင့် ခြေလှမ်းအတော် ကွာကွာတွင် ရပ်ကာ ဦးညွှတ် လိုက်သည်။ "ကျုပ်က လေမုန်တိုင်းပြည်မှ ချန်ပီယံသူရဲကောင်း ဖြစ်တဲ့ အန်ဒူအင် လိုသာပါ။ ဒါက ကျွန်တော့်အဖော် ဒါလာရန်က ခက်ဂါပါ"။ သူတို့နောက်ဘက်က လူအုပ်ဆီမှ တီးတိုးသံများ ထွက်လာသည်ကို သူကြားလိုက်ရသည်။ "သူကတော့ ... "ပြောရင်း ဗာရီယန်ကို ဘုရင် မြင်နိုင်စေဖို့ လှည့်ပေးလိုက်သည်။ ဗာရီယန်က သူ့နောက်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသည် မဟုတ်လား။ ဗာရီယန်က လူအုပ်နှင့် ထူးဆန်းသော အခင်းအကျင်းကြောင့် ခြောက်ခြား နေသည်။ "လေမုန်တိုင်းပြည်ကို ဆက်ခံမယ့် မင်းသား ဗာရီယန်ရိုင်းပါ"။ လူငယ်သည် တော်ဝင် ဧည့်သည်ဖြစ်မှန်း လူများသိသွား သောအခါ တီးတိုးပြောနေသံများမှာ အာမေဍိတ်သံများအဖြစ် ပြောင်းသွားလေသည်။ သို့သော် သူတို့ကို လျစ်လျူရှုထားပြီး ဘုရင်တစ်ဦးတည်း အပေါ်၌သာ လိုသာ အာရုံစိုက်ထားသည်။ "ကျုပ်တို့ အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်။ အသည်းအသန် အရေးပေါ်နေပြီး အလွန်အမင်း အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု အကြောင်းပါ"

"အင်းပေါ့" တရန်နာသည် ပြောရင်း ပလ္လင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ သူတို့ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာ လေသည်။ "ကဲ ... ကဲ ... ထွက်သွားကြဟေ့" ကျန်သည့်

သူများကို ဘုရင်က ပြောလိုက်သည်။ စကားလုံးက သိမ်မွေ့သည့်တိုင် ယင်းသည် အမိန့်တစ်ခုဖြစ်သည်။ လူများက အလျင်အမြန်ပင် လိုက်နာကြလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တော်ဝင်အနည်းငယ်နှင့်အစောင့်များသာ ကျန်ရစ် တော့သည်။ လိုသာနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သော သူများကလည်း ဘေးဘီများသို့ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တရန်နာက သူတို့နားကို ရောက်လာသည့်အခါ လိုသာ၊ ခက်ဂါနှင့် ဗာရီယန် တို့ သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

"မင်းသားလေး" တရန်နာက ဗာရီယန်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ တန်းတူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသည်။ "အရှင်မင်းကြီး" ဗာရီယန်က တုံ့ပြန် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ တစ်သက်လုံး အလေ့အကျင့်က သူတုန်လှုပ်မှုကို လွှမ်းမိုးသွားဟန်တူသည်။

"မင်းရဲ့ခမည်းတော် ဆုံးသွားတာကြားရတဲ့အတွက် ငါတို့တွေ စိတ်မကောင်းပါဘူး"ဟု တရန်နာက ညင်သာစွာ ပြောဆိုသည်။ "ဘုရင်လိန်းက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို မိတ်ဆွေ အနေနဲ့ကော မဟာမိတ်အနေနဲ့ ပါ ငါသတ်မှတ်ထားတယ်။ မင်းပလ္လင်ကို ပြန်ရဖို့အတွက် ငါတို့တတ်နိုင်သမျှ အကုန်လုံးလုပ်ပေးမယ်လို့ သိထားလိုက်ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" အောက်နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ် တုန်လှုပ်နေသည့်တိုင် ဗာရီယန် ကျေးဇူးစကားကို ပြောလိုက်နိုင်သည်။

"ကဲ လာပါဦး။ ထိုင်ကြဦး။ ပြီးရင် ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြကြဦး"။ စင်မြင့်လှေကားထစ်များကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ထိပ်ဆုံးတွင် သူကိုယ်တိုင် ထိုင်ကာ ဗာရီယန်ကို သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ဖို့ လက်ပြလေသည်။ "လေမုန်တိုင်းပြည်ကို ငါ့မျက်စိနဲ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ခွန်အားနဲ့ အလှကို အားကျခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်လိုဟာမျိုးကများ အဲဒီလိုမြို့တော်တစ်ခု

ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ရတာလဲကွာ"

"ဟော့ဒ်အဖွဲ့" သူတို့တွေ ပလ္လင်ဆောင်ထဲကို ရောက်ကတည်းက ခက်ဂါ ပထမဆုံးအကြိမ် စကားစလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တရန်နာက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဘုရင်ကြီး အနည်းငယ် မျက်ခုံးကြုတ်သွားသည်ကို လိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။ "ဟော့ဒ်တွေက အဲဒီလိုလုပ်သွားတာ"

"နေစမ်းပါဦး အဲဒီဟော့ဒ်တွေဆိုတာ ဘာတွေလဲ" တရန်နာက ဗာရီယန် ကို တစ်လှည့်၊ လိုသာကို တလှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"စစ်တပ်တစ်ခုပဲ ... မဟုတ်ဘူး စစ်တပ်ဆိုတာထက် ပိုတယ်" လိုသာ ဖြေလိုက်သည်။ "အများကြီးပဲ ... ရေတောင် မရေတွက်နိုင်ဘူး။ ကုန်းမြေဟို ဘက်ကမ်းကနေ ဒီဘက်ကမ်းအထိ ရောက်အောင်ကို များတာ"

"အဲဒီလူတွေကို ဘယ်သူက အုပ်ချုပ်တာလဲ" တရန်နာက မေးခဲ့သည်။

"လူမဟုတ်ဘူး" လိုသာက စကားပြင်ပေးလိုက်သည်။ "အော့တွေ"။ ဘုရင်ကြီးက ပဟေဠိ ဖြစ်သွားသဖြင့် လိုသာ ဆက်ရှင်းပြသည်။ "ဒီကမ္ဘာ မြေမှာ အရင်တုန်းက ရှိနေတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။ မျိုးစိတ်အသစ်ပဲ။ သူတို့ တွေက ငါတို့တွေလောက် အရပ်မြင့်တယ်။ ပိုပြီး တောင့်တင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ရှိတယ်။ အစိမ်းရောင်အရေပြားနဲ့ တောက်လောင်နေတဲ့အနီရောင်မျက်လုံး ရှိတယ်။ သူတို့အောက်နှုတ်ခမ်းကနေ အစွယ်ကြီးတွေ ထွက်နေသေး တယ်"။ တစ်နေရာရာက တော်ဝင် တစ်ယောက်က အသံပြုလိုက်သည်။ လို သာ ချက်ချင်း လှည့်လိုက်ပြီး စူးစူးရှရှကြည့်ရင်း "ခင်ဗျားက ကျုပ်ပြောတာ ကို သံသယရှိနေတာလား" သူ အော်ဟစ်ကာ လေသာဆောင်များကို တစ်ခု ချင်းစီ လိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ကို လှောင်သည့်သူအား လိုက်ရှာနေသည်။ "ငါ လိမ်တယ်လို့ မင်းက ထင်နေတာလား"။ သူ့ချပ်ဝတ်တန်ဆာပေါ်မှ ချိုင့်ခွက် များအနက် တစ်ခုကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုပြရင်း "ဒီချိုင့်ခွက်က အော့တစ်

ယောက်ရဲ့ စစ်တူနဲ့အထုခံထားရတာ"။ ထို့နောက် သူက နောက်ထပ် တစ်နေရာကို ထပ်ပုတ်ပြသည်။ "ဒါက အော့ရဲ့ စစ်ပုဆိန်လက်ချက်"။ လက်ဖျံတစ်ဘက်မှ ထိုးသွင်းရာ တစ်ခုကို ပြရင်း "ဒါက အစွယ်နဲ့ထိုးမိတာ။ အဲဒီကောင်က ငါ့ကို ခုန်အုပ်တယ်။ ဓားနဲ့ခုတ်ဖို့ အရမ်းကို နီးကပ်နေတော့ အစွယ်နဲ့ ထိုးထည့်တာ။ ဒီတိရစ္ဆာန် ကောင်တွေက ငါ့မြေ၊ ငါ့အိမ်နဲ့ ငါ့လူတွေကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ကြတယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့တွေထဲက ငါပြောတာ သံသယရှိတဲ့သူတွေပါခဲ့ရင် ငါ့မျက်နှာရှေ့တည့်တည့် လာပြောကြ။ ငါဘယ်လို လူလဲဆိုတာ မင်းတို့ကို ငါပြမယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကို စွပ်စွဲတဲ့သူတွေ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ မင်းတို့ သိရလိမ့်မယ်"

"တော်တော့" တရန်နာက ပေါ်လာလတ္တံ့သော တုံ့ပြန်မှုများကို ကြိုတင်တားမြစ်သည့် အနေဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့အသံတွင် ဒေါသသံက သိသာထင်ရှားလှသည်။ သို့သော် ဘုရင်က လိုသာဘက်ကို စကားပြောဖို့ လှည့်လိုက်ချိန်တွင် ဘုရင်ကြီးသည် သူ့ကို ဒေါသထွက် နေတာမဟုတ်မှန်း သူ မြင်နိုင်သည်။ "တော်ပြီ" ဘုရင်က နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောသည်။ သည်တစ်ခေါက်က အသံပိုပြီးညင်သာသည်။ "ချန်ပီယံ ဒီမှာရှိတဲ့သူတစ်ယောက်မှ မင်းရဲ့စကားကို သံသယ မရှိပါဘူး။" သူနန်းတွင်းအမတ်များကို သဘောမတူရဲမတူကြည့် ဆိုသည့်သဘောဖြင့် စူးရဲသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း လိုသာကို အာမခံသည်။ "မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သစ္စာတရားကို ငါ သိတယ်။ မင်းပြောတဲ့သတ္တဝါတွေက ငါတို့အတွက် ထူးဆန်းနေပေမယ့် မင်းပြောတဲ့စကားကို ငါ အတည်ယူတယ်။" ပြီးတော့ သူက ခက်ဂါဘက်ကို လှည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ "ဒါလာရန်ရဲ့ မှော်ပညာရှင်တွေထဲက တစ်ယောက်ကပါ သက်သေအနေနဲ့ ရှိနေမှတော့ မင်းပြောတဲ့ဟာ တွေကိုကော၊ ဒီမှာ ငါတို့တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးတဲ့ မျိုးနွယ်

တွေကိုကော ငါတို့ လျော့ပေါ့မတွက်ရဲဘူး"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းကြီးတရန်နာ" ဒေါသဆင်ကို သတိချွန်းဖြင့် အုပ်ရင်း လိုသာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ သူ မသေချာ။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် တရန်နာက ဆက်ပြောသွားသည်။

"အိမ်နီးနားချင်းဘုရင်တွေကိုလည်း ငါဆင့်ခေါ်ထားတယ်။ ဒီကိစ္စက ငါတို့ အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်လာလိမ့်မယ်"။ ဗာရီယန်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး "မင်းသား ... မင်းလိုအပ်နေသေး သရွေ့ နေစရာနဲ့ အကာအကွယ်ကို ငါပေးထားနိုင်တယ်"ဟု အားလုံး ကြားအောင် ကျယ်လောင်စွာ မိန့်လိုက်သည်။ "ပြီးတော့ မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် မင်းရဲ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ဖို့အတွက် လော်ဒါရန်က ကူညီမယ်ဆိုတာ သတိရပါ"

လိုသာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ "မင်းကြီး ... တကယ့်ကို ရက်ရောတဲ့ ကူညီမှုပါပဲ" သူက ဗာရီယန် ကိုယ်စား ပြောလိုက်သည်။ "ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်းသား ကြီးပြင်းဖို့အတွက် ဒီနေရာထက် ပိုပြီးအန္တရာယ် ကင်းတဲ့၊ ပိုသင့်တော်တဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့တောင် မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အခုလာခဲ့တာဟာ ခေတ္တခိုလှုံဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ သတိပေးဖို့လာခဲ့တာပါ"။ သူက မတ်မတ်ရပ်နေသည်။ သူ့အသံက တစ်ခန်းလုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးက လော်ဒါရန်ဘုရင်ဆီမှ မရွေ့။ "ဟော့ဒီတွေဟာ လေမုန်တိုင်းပြည် တစ်ခုထဲနဲ့ ရပ်တန့်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားကြပါ။ သူတို့တွေက ဒီကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ဖို့လာတာ။ သူတို့အိပ်မက်တွေကို လက်တွေ့ဖြစ်လာဖို့ လိုအပ်တဲ့ အင်အားနဲ့ အရေအတွက် ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဆီမှာ မှော်စွမ်းအားကလည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့တွေ ငါ့မွေးရပ်မြေကို သိမ်းပြီး တွဲနောက်မှာ ... " သူ့အသံက ကြမ်းတမ်းရှိုက်ဝင်လာသည်။ စကားဆက်

ပြောနိုင်ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ အားစိုက် ထုတ်နေရသည်။ "သူတို့တွေက ပင်လယ် ကို ဖြတ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာကြ လိမ့်မယ်။ အချိန်တန်ရင် သူတို့တွေ ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်"

"မင်းက ငါတို့ကို စစ်ကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ထားဖို့ ပြောနေတာပဲ" တရန် နာက တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ယင်းသည် မေးခွန်းတစ်ခု မဟုတ် သော်လည်း လိုသာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်" သူက စုဝေးပြီးရပ်နေသော သူများကို ကြည့်လိုက်သည်။ "ကျွန်တော်တို့ လူသားမျိုးနွယ် ရှင်သန်ဖို့အတွက် စစ်ပွဲကြီးပါ"

* * *